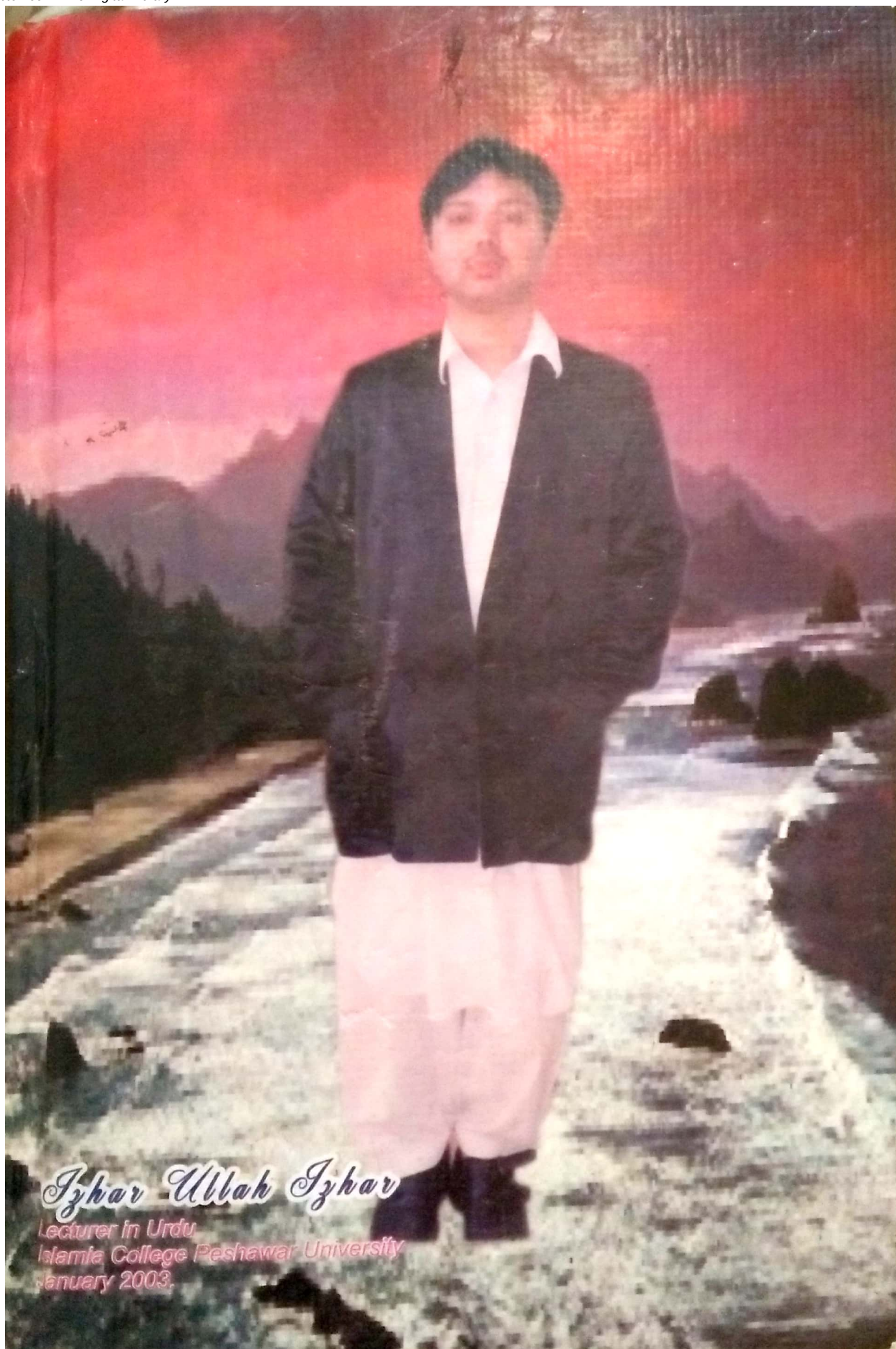

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamia College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲

ستاد خوانی تصویر یہ خوب اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ باندی حق دگڑما

- کتاب * ستادخوانی تصویر پہ خوب اودہ دے
- مصنف * اظہار اللہ اظہار
- ترتیب * محمد ایاز غزلے، شکیل احمد نایاب
- اہتمام * پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- پروفے ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- رومے اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- پریس * انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- کتابتے * ارشاد خانے "پنستو اکہریہی پینبور
- قیمت * دروہل روپی (۲۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساهه ساهه ئي راته د جنتونو نكहतونه
راسپړي . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتو او اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

د ټاپيکو

هيټي رنگونه، موضوعات او پښتنه ټاپيکو

لاړله ټاپيکو خپلو پښاښته خوږو نو او سپېڅلو
رويو پښتنه کړه. دې زړه راښکونکي ادبي صنف دومره
لب وخت کښې د پښتون قام د اجتماعي لاسخوړنې مرکز
ته ځان ور اوړسولو چې د شعري اصنافو د ارتقاء
په تاريخ کښې ې خيال کول هم يو خوب او خيال گڼل
کېږي. د کومو صفتونو په بنياد چې يوه معاشره د
خپل وجود جواز راپېدا کوي. هغه او من کم او زيات
د پښتني ټاپيکو په خټه کښې اغېز شوي ښکاري. دغه
وجه ده. چې ټاپيکو په يوه مرحله کښې هم د پښتون
قام نه ځان په فاصله نه دے ساتلې. ښه په نړه
د دوي په غم ښادۍ او مري ژوندي کښې شريکه شوي
ده. او د پښتنو د ژوند ژواک نه ې نه يواځې ځان خپل
ساتلې دے. بلکه قدم په قدم ې د پښتني سيمې د ژوندي
روايتونو د رڼو قدرونو، سماجي غوښتنو، تهذيبي
رويو، اولسي ژوند او ثقافتي هلوځلو نه د خپل زړه

درزاکانی جوړې کړي دي . او اوس د هائيکو په ساه
ساه کښې د پښتني خاورې وږې نغمه نغمه را پورته
کېږي او پټه پټه خورېږي .

لنډه دا چې پښتني معاشره کښې د زېږون نه را
واخله تردې ساعته پورې ثومره بدلون راغلی ده
هائيکو ترې په مکين مکين خپله غږنه او په هند هنر
خپلې مرمريني لېسې را چاپېره کړي دي . او په خپله
زورينه لويته ئې ورله شمله هکله ساتلې ده . خکه
خو د خنو ښاغليو له اړخ نه د پښتني هائيکو غندنه
بېخي داسې ښکاري لکه سره چې خپلو پښو له تېر را
اوبغوي .

د هائيکو په موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
وړاندې دا لازمي ضرورت محسوسېږي چې د هائيکو په
هيتي بدلون او پرمختگ دی هم رڼا او غورځولې شي .
هائيکو چې د جاپان د اوږد نظم " هائيکاي " نه ځان
را بېل کړو نو گڼو شکونو کښې ئې ځان څرگند کړو . او
په خارجي سطحې ئې خپل گڼ شمېره تجرباتي تصويرونه
را ښکلي . ولې د خينو تصويرونو تجربې او د خينو تجربو
تصويرونه پکښې لکه د کافي د بُت په ځای ولاړ پاتې
شو . او د ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکښې را پېدا نه
شو . چې حيث ئې اوس د تاريخي حوالو نه سپورلای شې

هم نه دے پاتي شوه . ولي خني اړخونه ئي نه
 فقط ارتقاء سره مخ شو بلکه دخپل پرمختگ سفر د
 دنيا گت گت ته ور اورسول . خو چونکه دغه صورتونه
 هم د دنيا نورو ژبو او ادبياتو سل په سله خپل نه
 کړل او دخپل مزاج او استعداد تر مخه ئي پکښي ضروري
 بدلون او خپل ځان سره مناسب سمون راوستلو ځکه
 نو په هيتي سطحې ئي نور هم گڼ اشکال او تماثيل مخي
 ته راوړل چي د وخت بدلېدونکيو ساعتونو کښي
 ځينو خپل ځانونه ژوندي اوساتل او ځينو لکه د
 سمندر د موجونو د سفر په لاره کښي خپل وجود
 اوباسللو .

د هايکو د هيتي تاريخ احاطه کول يقيناً يو ډېر
 وخت غوښتونکي عمل ده . ځکه نو دلته د عالي
 ادبياتو نه او خاصکر د مشرقي ادب نه د هايکو يو څو
 نمائنده هيتي نموني وړاندې کول شي .
 د هايکو د درې مصرعه ايز تعين نه وړاندې په
 عالي ادب کښي د يو مصرعي هايکو کافي ، دغه رنگ د
 دوو مصرعو هايکو کانو هم سرونه راپورته کړل . او
 تردې ساعته پکښي طبع ازمايي کښي . خو داسي صورتونه
 د هايکو بنيادي هيو لے سره زيات سمون نه خوري .
 لهذا د بقاء په حقله ئي څه واسيل هم ډېر گرانده .

البتہ دُنیوی پہ ڇول ترې نه مثالونه وړاندې کېږي.

”د یوې مصرعې هایکو کافي“

ترجمه ۱: یو لولکی ده چې په پارکنګ راګوزېږي کوره

(ایکیسز روټیله)

ترجمه ۲: باران په هره کپکۍ

(ګوردن جین سوویل)

۳: د کپه مارد سر اسمان دے زما

(محمد ایاز غزل)

۴: د تعبیرونو لار کېږي ورکې شمه زه

(شکیل احمد نایاب)

۵: خو پلوشو زما د سترګو نظر هم یوړلو

(اظهار الله اظہار)

په دې ټولو مثالونو کې د هایکو داخلي مزاج

پټ پټوږنې کوي. تصویرونه پکې جوړېږي. د

فطرت حادثې او د تخیل رنگونه پکې ترغاړه اوځي.

ولې د شعور په سمندر کې مغسې غورځنګ نه راوړي.

دغه سبب دے چې دلته تصویرونه یوازې تصویرونه

او عکسونه دي. حرکت هم پکې محسوسېږي. خو د

فکر وړاندې منزل او د نتیجې کوټلې مرحلې ته ذهن

چېرې په ګرانه ورسوي. او په خپله داسې وایي چې

زموږ د فني تکمیل زاویې په نامعلومه لاره کېږي

ورکي شوي دي. مونڙن ٺيڳري ٺيڳهه خوا يو.

”دوه مصرعه ايتي هائيڪوڪافي“

ترجمو: د جنوري ورهيه تاريخ دے
د جي ڪوٽي لا تر اوسه جي دينه

(باب بولدمين)

”ع ۱“ ستا لوميه ڪه جي رانه وره
زه به خيل خان به اباسين لاهوڪومه

(اظهار الله اظهار)

”ع ۲“ ما باندې ستا سترگي بلا ڪراني دي!
ڪني نو اور به په ٽول ڪي پوري ڪر دوما

(اظهار الله اظهار)

ڪبد ۽ شي دلته خئي اعتراض ڪونڪي داهم اوواڻي
جي ورهيه دوه هائيڪوڪافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته بهي د پستو ٽپي دي. اوڪه چرت هائيڪو
داسي وي نو بيا ٽپه خه بلا ده خو وڻي هائيڪو په خيل
خان ڪني د پستو د ٽپي خوابه هم لري. هڪه نو د
ابلاغ د اسانتيه خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايتي هائيڪو د
ٽپي په هيٺ ڪني ترجمه ڪر ۽ شوه. دوهم مثال د
ورميه په قتب او مرسته ڪني راور لے شو البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرته د دواړو صنفونو
هيتي امتياز يو بل کښې کېږ وې او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرته د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتمونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابله کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيا د هکله نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانۍ گردونه راتاو شوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيتي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنږدې دي. هکله يې خو د تجرباتي پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلې دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلې شکلونه ځان سره را وړلي دي. دلته
ترې نه يو خو د مثال په طور وړاندې کولې شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اووگس سېلابيز شکل دے . په دې کښې اووگس چپي
 د ۵ - ۷ - ۵ په ترتيب سره راځي او خپله تخليقي او
 هنري اکاڼي جوړه وي .

په اردو ژبه کښې د ضروري ذخافاتو نه يو
 طرف ته د اهاښکو د "بحر متدارک" دې ارکانو
 سره سمه راځي .

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

ياد موسيقي ددې ارکانو په مرسته سرته رسي .

سارے کاما پا

سارے کاما پا داني

سارے کاما پا

مثالونه ۱-۲

خوب مي ليدو څه

نه راته يادېږي اوس

شوه ي تعبير ته

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مينه وينې وينې شوه

ورکه مي کړه لار

(نادر خټک)

۱۳
په ټال ځي ځانگي
ځني زړه سترې پېغلي
اور ته ور دانگي
(اظهار الله اظهار)

۱۴
يو خوب او خيال دے
کارغه زده کړے کله
د زړي حال دے

(اظهار الله اظهار)
دا انداز د پښتو ژبي بنيادي آهنگونو او صوتياتي
نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کښي
ي لا تراوسه د تخليق باوجود هڅه مقام نه دے تر
لاسه کړے. بله دا چې په درېو مصرعو کښي اړو مرو
اوولس چپي ځايول يا اولس چپي په درېو لنډو
او بدو ټاکل شوو مصرعو کښي بنديواني کول يو
طرفه يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د
د تخليق په فطرت نازوا اثر هم غورځوي. او يو
ميکانیکي او مصنوعي فضا راجوړه وي. کم از کم د
پښتو ژبي تر حده خو درې صورت تصنع کښي هڅه
شک نشته اوس که څوک په دې ترتيب کښي د تخليق
صحت په ځان ساتل شي. نو بيا خو پکښي هڅه عب
نشته خوداسي ښکاري چې دا درې به شري نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايښکوکانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

اوځانده

ع ۱

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژاړه

(شکيل احمد ناياب)

اومنه

ع ۲

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ستانه به زار شمه خو

ع ۳

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

زما د کور بنديان خودومه هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنوممه خونخندا نه وړي

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ع ۴

ستا بناسنه نوم د رنگينو لولکوپه وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليم زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

دا د سحر خاموشي

ع۱۲

خود بناخونو مينځ كېنې شور كوي نن

يوه يواځې پاڼه (۷ - ۱۲ - ۷)

(ج. ۰ بليو پيكت)

سښې د پېغلو د لاسونو سره هم پورته شوي

داسې ښكارېږي كښې (۱۶ - ۷ - ۱۶)

يوه پرده باندې كلونه راټوكېږي رږي

(روډ ويلوټ)

د لوكونو به ډولې جوړه كړم

ع۱۳

زه به رنگونه د سپرلو ټول پېجرگه درولم

تابه يوځم لېونې (۷ - ۱۶ - ۱۱)

(اظهار الله اظهار)

مخې رانه مه اړوه

ع۱۴

لكه د سپينې شان د اورنه الوتلي يم

تاله راغلي يم (۷ - ۱۶ - ۷)

(اظهار الله اظهار)

اوگوره

ع۱۵

زه د خپلو سپورو په اوږو باندې سورلي كوم

تاسره سيالي كوم (۷ - ۱۶ - ۳)

(محمد اياز غزل)

ع ۱: د پوډريانو د ژوندون قصه بيه تاته كوم
زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
شوي هاييکو کافي او د مسلسل هاييکوکانو مثالونه هم
له نظره راتېرېږي چې د تجسس فقدان پکښې
محسوسېږي. داسې هاييکو کافي قدم په قدم خپله
موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
پکښې د يو مرکزي تصوير خهه راښکاره کوي خو چوټکه
داسې هاييکو کافي د هاييکو جامعيت، اختصار او علامتي
پېر ايښي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
تخليق کوونکي ډډه کوي. او يو بدعت ټي گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځنې تخليق کونکيو
نثري هاييکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کښې
خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هاييکو کافي له
آهنگ او عنايت نه معرې وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
رنگ به پښتانه د نثري هاييکو معافي صورت خپلولو ته
تيار شي ولي د موضوع تر څه د نثري هاييکوکانو
يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هاييکو

هيتي سفر اندازہ تري هم اوشي. او د قاري ني ريكارم
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

۱۱ زه د خپل کور په چت ملاست يم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې ښکاري چې تري ستا غمونه وېرزيات دي
(شکيل احمد ناياب)

۱۲ دکړه مار د پاسه يوسف خان څوک دے
تاته پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

۱۳ ستوري زما د خپو ښاپونه دي
دا ټول به زه په يوهنر را يوځاي کړم
اوسا د زني خال به تري نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عالي ادب کښې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کښې د
هايکو د مغلو طبع و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکښې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کيږي. مثالونه يې نه شي
وړاندې کولے.

دا د هائيکو د هيتي سفر يو څو پړاوونه وو. خو
 څه نه چې پښتانه هائيکو ويلي کيږي. هغه د دې ټولو
 هيتونو نه ځانته بيل کړه وړه او خوند رنگ لري
 پښتانه هائيکو متوازي الاوزان هائيکو ده چې هره
 مصرعه يې بلې سره برابر او پيه ترنم او اهنگ کښي
 تړل شوي وي. چونکه دې هائيکو کښي مصرعې لنډې
 تنگې يا اوږدېږي لنډېږي نه ځکه يې د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتو د موسيقي
 سره هم سل پيه سله سمه ده. او حافظه يې هم پيه
 پوره تېزې قبلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چې پښتانه هائيکو يواځې د درېو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه ده. بلکه د يو خاص يووگس سېلابين
 بحر د التزام نامه ده. چې د رزميه بحر ونو دې
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.
 "فاعلاتن مفاعلتن فعلن"

پيه هيتي اعتبار پښتانه هائيکو د خاص يووگس
 سېلابين رد هم سره ځکه او تړلې شوه. چې پرې د
 پښتو هائيکو ليکونکيو ځان ځان ته اجتهاد او اجماع کړي
 ده. او پيه پښتو ژبه کښي چې تردې ساعته څومره د
 هائيکوگانو مجموعې مخي ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه يې هم پيه دغه خاص اهنگونو کښي وجود موند

دے. او بیا پرې د پښتنو اولسي ذوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے.

د پښتني هاييکو په دغه خاص هيت کښې چې کوي
مجموعې مخې ته راغلي دي. پکښې د ښاغلي اسماعيل گوهر
”سکا“ د اظهار الله اظهار ”راته غور و نو کښې ښکري
شرنگوي“ ”کالې د کل په لاس کښې خوند نه کوي.“
اودا مجموعه ”ستا د خوانتي تصوير په خوب اوده د“
دغه رنگ د ښاغلي چاکر ديدار يو سفزي ”نسکوري لپې“
د پروفيسر نواز طائر ”خوبونه خپل کلي کښې“ د پښاغلي
ناهيدي سر ”خپلو خوبونو له تعبیر لټوم“ داسې د
ښاغلي محمد اياز غزل د هاييکو مجموعه ”د ښايستونو
د صرا وړيځي“ او د شکیل احمد ناياب ”پلوشي“ هم
په گوته کړې شوي بحر کښې د تخليق د مرحلونه راتېرې
شوي دي.

د هاييکو په داسې هيت د پښتون قام درې طبقې
متفق دي چې پکښې مشران، خوانان او پښاغلي شاملې
دي. ځکه دغې اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عين روا داري ده. او دغه خاص يوولس سيلابېزې
هاييکو کافي پښتني هاييکو کافي گڼل بڼې بي خاړه نه دي.
په دې خاص تناظر کښې دا يو څو هاييکو کافي اولولي.

ع۱. زرهه مي تنهائي شي لوخهه اوکري

پوهر چي اوکري توريالي د وطن

د خور د سر لويته هم خرخوي

(شکيل احمد ناياب)

ع۲. يوي کوچري ته لهگولو ويل

تا به يو ورځي سندر لاهو کري

مور دي په پيو کني او به گروي

(محمد اياز غزل)

ع۳. د داسي خلقو په ولقه کني دے ژوند

چي په نصيب ي د سپر لوبکه ده

خوبيا هم ځي په اسمان لاري توکي

(ډاکټر ديدار يوسفز)

ع۴. چا راته وے چي د سپر لي ورځو کني

هغه تر لري گرځي ساکو پسي

ځکه پټي کني مي شرم اوکړل

(اسماعيل گولهر)

ع۵. د هسپتال هغه منحوسه گري

مي نه هسپتالي چي تا ماته اووي

”خپل خان مي بايلو ته مي اوکتي“

(پروفيسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فرب وی هسی
 دَ وخت مچنه کبی دَل کبی مدام
 دَ ادم زویه ماته سیک مه کوره
 (ناهیید سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کبی گنده پاتی شی
 راشی په ژبه ئی صفا ستره کړی
 زما دَ ښی نه پشو پاکه ده
 (ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
 چی دَ زامنو ئی ودونه جوړ شی
 میاندی په سین سر کدا کانی کوی
 (اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی او لگی رسمونه دَ ښار
 چی دَ کمری کړکی می بېرته کوله
 ما دَ هوسی کت کبی ملو اولیده
 (اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیئت کبی دننه هم ختی
 تجربی په نظر راجی - پورتی واره مثالونه دَ معری
 هایکوکانو په زمره کبی راجی - خو په دغه
 معلوم چوکاټ او هیئت کبی متقی هایکوکانی هم لیکل
 شوی دی - چی په دری مصرعو کبی ئی ترتیب اوږی

را اوږي يا وړاندي وړستو کښي. د مثال په طور
 داسي يوولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمېنې دوه مصرعې يې په قافيه کښي تړلې
 شوي دي. او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي. دغه رنگ اولنۍ او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي. ولي دويمه يا منځنۍ مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعې د قافيو په لړۍ کښي
 پيلې شوې وي. او اولنۍ ددغي قدغن نه خلاصه
 وي. داسي مثالونه هم شته چې درې واړه مصرعې
 پکښي هم قافيه او هم ردیف وي. خو کومه بې ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندل شي. عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي. بهرکې دلته د وضاحتې ترتيب سره
 سمې هايکوکافي را نقل کښي.

”مثالونه“

۱ ارمان په غېږ کښي د ارمان ورک شولو
 مانه د لاس کرښو کښي ځان ورک شولو
 د زړه درز او پسي اوس لاړ چرته شم
 (اظهار الله اظهار)

ع۲: ما پکڻي عکس د لږونتوب اوليدۀ
 په سوچ کښي درکه شوه د ژوند اینه
 زه چي بيدار شومه، ما خوب اوليدۀ
 (اظهار الله اظهار)

ع۳: دسترگو تور دي د غزل مطلع کړم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينه نيم شومه زه
 (")

ع۴: دوخت رفتار لا اوږدو له شي څوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 چي اینه دانه وانه لاره شي
 (")

ع۵: زغیر موکے، موکي زغیر اوخوړۀ
 تعبیر مي خوب، خوب مي تعبیر اوخوړۀ
 نن دي وينورانده تصوير اوخوړۀ
 (")

دا حقيقت دے چي ليک د تخليق په پمانه خپل
 اعتبار اونه بايلي نوبيا ي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هغه خارجي دليل جواز نه راپد اکړي
 خو د ظاهر ستو نظر لندنگ وي. او د هر خه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پمانه او فرم غواړي. او په

دغه فریم کڻي ژوند او فن دواړه بنديو ان هم ليدل
 غواړي. - دا خبره ځکه اوکړل شوه چې د خينو
 جامد ذهنونو او رجعت خوښو نکو عناصرو دا خيال
 دے کڼي چې هائيکو که د ۵ - ۷ - ۵ په اوولس سلا بڼه
 ترتيب اونه ليکله شي. نو هغه به ښي هائيکو نه
 وي. او حال دا دے چې داسي ناروا قدغونه جاپانيان
 هم د تخليق د فطرت په لاره کڼي خنډ کڼي. نو بيا
 آخر په دوي د اوولسو سلايو نو چيه چيه او
 ۷ ۷ ۷ پيريان ولي ناست دي. اوس که چري په
 دغه ترتيب کڼي ښه معياري شاعري کېدله نو بيا هم
 يوه خبره وه خوداسي هم نه دي شوي. - ددغي
 هيت خوښونکي شاعري نه کوي بلکه ناست وي خپلي
 گوټي شمېري او ځان ته لنډي او اوږدې مصرعي
 رايادوي او په لاس کڼي د لفظونو خوږدونکي او
 خويونکي کبانو رانيووي ښي ځايه تکلف کڼي خپل
 وختونه ضائع کوي. کڼي چې دي ټوله سلسله کڼي
 آورد په امد غلبه وي.

سوال دا راپيدا کېږي چې په دغه پيراي کڼي
 څه مخي ته راغلي دي. د شعر په پمانه څه مقام هم
 لري او که نه دا ټول د غېر فطري اوازونو يو فرېب
 او رياضي پېښه ده.

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائڪو پڻتو ته رائجي نو
 د پڻتو دود دستور د لائدي بهي هيٺ ، ساخت
 او معيارونو او پيمانو ڪنبي لازمي بدلون رائجي . حڪم
 جي جاپاني ژبه د خپل مجموعي مزاج او صوفي نحوي
 او صوتياتي جو پڻت پاه اعتبار هم د پڻتو ژبي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائڪو تخليق کوي نو
 پاه هيٺ ڪنبي بهي د پڻتو ژبي او د پڻتون قام د
 معروضي حالاتو پاه تناظر ڪنبي ڪم او زياته خامخا
 راوي . حڪم ڪه پاه اساليبو ڪنبي دغه بدلون رائجي
 نو بيا دا ٿوله سلسله هي يوه لوبه ٿو ڪه شي حڪم
 نو داسي عناصر و له پڪار دي جي د نورو دناپوهي د
 فڪر نه زيات د خپل مرسپن او مرغين ذوق جا
 و اخلي او د پڻتي هائڪو د تحريڪ مخي له دي نه رائجي
 ڪنبي نو د غور ڇنگونو پاه دي سمندر ڪنبي به لڪه
 د گنگري لاهو شي .

خني ليکونڪي جي پڪنبي بنا غلے اسير منگل ، بنا غلے
 اباسين يوسفزے ، بنا غلے روبان يوسفزے ، بنا غلے
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل پاه اولني قطار ڪنبي پاه نظر رائجي . پاه دي بحث
 ڪنبي هم لوستونڪي تهر باسي ڪنبي جي هائڪو د جاپان
 نه نه ده راغلي بلڪه پاه پڻتو ڪنبي د ڪا ڪري غاري پاه

شکل کڻي وٺندي نه موجوده ده. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاري غاري ڏ ارتقاء هئڻ
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگرو ورو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 ٻڌي نٿي ڪڍي. گني جي هائڪو به ڏکاري غاري
 نه راز ٻڌي وي. دا بستائي بناغي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاڻان هائڪو هم ڏڀنتو ڏکاري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائڪو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته بڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي پڻتنو اديبانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پڻند لي جي ڏکاري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه کوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا چا، چا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاري غاره او هائڪو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يوبل نه به خودومره فاصله دي. ڪه چري دا دويي
 شي گني جي داد هائڪو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به پڻتو کڻي ئي ”ڪاري غاري“ را او وڻتلي نو بي
 حايه به نه وي. گني جي پڻتني هائڪو پڻتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
(او دا هم د هاييکو کمال دے چې پښتانه ئې يو واري بيا
په تپه مښ کړل) -

د "هاييکو" او "کاکړۍ غاړې" رايو خاڼه کولو
د عوښي غېږ منطقي پاه دي حواله ده چې "کاکړۍ غاړې"
خاڼه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
دوښرو ، اړونو او د لفظي او ذهني کړتېونو حيثيت
لري - بل ئې رواج دومره کم پاتې شوے دے چې اکثر
پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
مقام دے چې په کومو داوونو پيچونو کښې پښتانه
په خپله تېروځي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
مقام هم ورکوي - حقيقت دا دے چې د جاپان او د
پښتو ادبي تاريخ داسې لږ څه ثبوت هم نه لري چې
کڼې دغې مفروضې ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
هم غوځتل نو د پښتو ژبې نور معلوم صنفونه نه
وو چې د کاکړۍ غاړې غوندي مجهول څيزونو پورې
به اخلل - دي لږ کښې د قلندر مومند صېب راے ده
چې پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چې د هر راتلونکي ادبي
صنف جرړې دي په پښتون ثقافت کښې د کتلو ضد

اوکړي. خاص کړچې لهېڅ قرينه پرې هم شهادت نه کوي.

د "کاکړۍ غاړې" او "هایکو" د اتصال او یووالي دا دعویٰ ^{غیر} اصولي په دې ده چې د "کاکړۍ غاړې" او هایکو ترمنځ دومره ظاهري، باطني، لفظي، معنوي، منطقي هیټي، شعري، خارجي او داخلي لري والې پروت دے. چې د دواړو رایو ځان کولو عمل د جهل مرکب په درېره کښې راځي اوس که د ذوق خاوندان د هایکو هیټي ادلون بدلون ته یو نظر هم وړ اوگرځوي نو ددغو یاد ښاغلیو د راجورې کړې شوې ډرامې ډراپ سین به په خپلو سترگو اوویني.

اویا په تېره تېره ښاغلي رحمت شاه سائل په دې حواله دومره خطرناک حد ته رسېدلی دے چې د سیاق او سباق نه یو خوا ته د پښتو د میټرې شاعرۍ د خزانې نه د درېو درېو مصرعو خود ساخته اکایۍ جوړوي. او د هایکو عنوان ورله ورکوي که د ښاغلي وس او رسېده نو د پښتو د کلهمې شاعرۍ نه به د څه وړاندې ورستو د مصرعو په خارجولو او په څه ضروري تحریفونو او اصنافو هایکو کافی راجورې کړي. دا رښتیا دي چې چرته هم د علي او ادبي تحقیقي لارې بندې وي. نو بیا هم داسې ناروا او ناشوني کېږي

خو شڪر وٺندڙ پڪار دي. ۽ ڇي پڻ پڻ تانہ اوس ۽ ڇا ھم
 ۽ ڇا ڇا پڻو سترگو باور نہ کوي. سائن صاحب تہ دي
 معلومہ وي ۽ ڇي ھاڻيکو خہ د گنجي لہوني مينہ ھم
 نہ دہ ۽ ڇي ھر کس او ناکس بہ پکڻي د خيلي برخي
 تر لاسہ کولو خوبونہ ويني.

بهر کيف د ظاهري هيت نہ يو خوا تہ ھاڻيکو
 يو داخلي صنف ھم دے ۽ ڇي د لحو ٿوند او د ٿوند
 لسي د جمال د احساس د لاندي ۽ ڇا ٿورو تخليقي تجربو
 کڻي رانگارِي. دا صنف د بڻڪارہ وضاحتونونہ ڄاڻتہ
 يو بيلہ د رازونو لار را اوباسي. لکہ د غزل د صنف
 ھاڻيکو ھم د رمزيٽ، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
 ۽ ڇا ٿيہ خيل پيغام يل تہ ورسوي. دا صنف د خيل
 ورک داخل نہ د انڪشاف ساعتونہ رازين وي. او د
 موجود نہ زيات محسوس تہ پام ورگرڇوي. دا
 رڻتيا دي ۽ ڇي ھاڻيکو يو ادبي صنف دے خو ھاڻيکو د
 يو سڀڻي تہذيب او کوٽلي تمدن نامہ ھم دہ.
 ھاڻيکو د رنگونو او تصويرونو ھن دے. خو د
 ٿوندي تصويرونو ھن ۽ ڇي ڄاڻتہ د جہان خواہ
 عڪسونہ راستنوي کڻي ۽ ڇي ھاڻيکو د متحرڪو تصويرونو
 خاموشہ ٿيہ دہ او د ٿي د خاموشي کويان انڇور د.
 د ھاڻيکو کانو رانہہ تصويرونہ کہ مونہ لہ خہ

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يو بنسټه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفسياتي او د موسمو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او هک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپړه کېږي او
 د انسان د ذات او کائنات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اکاهوچي د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افياقي
 تخليق اندازه او لگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېږدي اشرافو لږه ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پسته ورته هم اولي اودغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايكوكا
 خه تقابلي عكسونه هم دوي ته راوپاندي شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايكوساخت او
 هيئت ولي د دنيا د نورو ژبونو نه خائنه او بدل د
 يا دغه رنگ پكار دي.

د انگرېزي هايكوكا نو د پښتو ترجمي

۱

The baby	ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
Sucking his Thumb	خو مره په مينه كچه كوته روي
Moon gazes	پينه سپوږمي ئي ديد نو نه كوي
(Tom clausen)	

۲

First snow	د موسم واوره وړېدل شروع شو
Gathers	د انغري نه گېډ چاپېره گوره
all in	نن د يارانو محفل ښه گرم د
(Barbara Ressler)	

۳۰

۳۱

In a swing اچي په ټال باندې جوته اوخوري او
 The widening eye بيا راته اوخاندې د شونډو په سر
 of the smile ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسېسي د يوې هايکو ترجمه

۳۲

vent dérangé, هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage د طوفانونو په اوږو الوخي
 c'est nuage et dobat ستا لويته او د اسمان وړيخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

۳۳

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډې رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في العالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عطيه جليل عرب)

۳۱

۶۷

چرتاه چي خُماه راته وړاندي ته يُي
په بهره لاره هرکو ټپپر قسم دے
د الله هو يو هنكامه جوړه ده
في كل مكان انت يا رب
ايّ زمانِ ايّ مكان
يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکو کافي او تجبي

۷۷

اوبنکي مي کي کي اوس تو نښي
بلاموده اوشوه زما دننه
د يو موسم حکمراني جوړه ده
گره کم کم است
از زمانه يا در دل
يک رنگ موسم است

۷۸

داني باران د پشکال داسي وو
د اونی پاني زعفراني شوي ټولي
او ديوالونه مي دکور راشنه شو
باران امسال
زرد پريده برگ دل
سبز شد ديوار

د سندهي هائيكوكا في او ترجمي

ع۹

غرونو ته اوگوره لهڅ غږ نه کوي گم هم تيا کُصار
خوچي ازار ورپي شوک د نو ما کُن کي پيتر صين پيا
اوس د پيپو عذاب انسان دل کوي صد بن جا ازار
(اقبال حيدر)

ع۱۰

لهي نه خان له تندي اوږني ته ياتي جا جهرڼا
ورپي لږ غوندي لټون خو اوکړه گولڼ سان ملي ويندا
نود او بوچينه هم دله کني ده منان مرو پيا سا
(اقبال حيدر)

د بلوچي هائيكوكا في او ترجمي

ع۱۱

دا زړه مي لهي بي قرار دے کني بے قرار انت دل
دهر موسم په ژبه دا نغمه ده موسم انت و داراني
دمتزلونو سپوري لري نه دي دور نه لت منزل
(پروفيسر غني پرواز)

۳۳

۱۲

زہ ہم د مینی د احساس قیدی یم ہرے ہنریک آن
 رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی درد بخشیت کہ دشی
 ہر شہ چہ غواری د جانان خوبہ دہ یاریہ کو لیگ انت
 (ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

د پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ د سپورو تماشہ نہ کوم
 زہ د ختلی نمر رنہ تہ ولی
 دومرہ د لاندی نہ نظر او کرمہ
 ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
 میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
 میں تے یا نن ساں چڑھرے سورج دی

۱۴

خلقو تہ ہکی د وفا زوتوم
 اوس کہ زما نہ ہم جفا او شولہ
 خان لہ بہ یو چہ دودہ سزا ورکوم
 میں سبق دینی آن وفا واں را
 میتھوں جے بے وفائی ہو جاوے
 دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددې مثالونو په رڼا کې یې یقیناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکیو منکشف شوی وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنیا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو ځای کېږي او په کوم پړاو
 بیلېږي.

بې ځایه به نه وي که د جاپان د ځينو نښانده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکوگانو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکیو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېني څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېدارې شولې

نن چې ناسايه يو اوده تلو ته

يو د چيندځي ځي ټوپا وهه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بې کچه زړه راښکون د پکېني

دا د دوو غرونو منځ کېني لاره چې ده

د ښفشي کلونه ځاندي پکېني

(باشو)

ع ۱۷: ښي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوچه څانگه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژړلي دي نن

(شکي)

ع۱۵ د خاموشي راخوږ جادو ډکېکې
د چيند خانو او اوزونه واوره
يو الله هو او الله هو ډکېکې
(بوسون)

ع۱۹ که د ما بڼام تياره خوره شي نوڅه
ا نرگسي سترگي چې اورا ونيسي
د زړه په لار کې مې ډيوې بلې شي
(بوسون)

ع۲۰ ته د مارغانو وېنا واوره کنه
وايي جهازه هوا کې پورته شي او
خپلو وزرو له رڼا نه ورکوي
(يا ماگورچي)

ع۲۱ ورځه زمونږه په سراور وروي
د شپې مو وژني حادې د فراق
په کومه لاره باندې تگ اوکړي څوک
(سانتوکا)

ع۲۲ ماسره مل زما خوبونو کې ده
سترگي چې پټې کړم ښکاره ئې وينم
هغه زما نه جدا شوي نه ده
(سانتوکا)

۱۲۳۷ واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایي په دې موسم کښې راشه
چې قافلي سره ملګري شومونږ

(اِسّا)

۱۲۳۸ اُف دا سپين بدير ې بودا او وينه لږ

چې سرو هله بر وهله ګرځي

په اديره کښې ترې نه لار ورکه ده

(اِسّا)

کډه شي چې ځني د و هم رنځوران دا هم وايي چې
دا نموني هسې بي ځايه راوړل شوي دي. خورښتيا
خبره داده چې په دې حواله پښتانه لوستونکي په
ورمبي ځل د هايکو عالمي تهذيب سره پېژندګلو
تر لاسه کوي. او بيا په دې پېر ايښي کښې لوستونکو
ته دا هم خود لے شوي دي چې هايکو څومره سنجيده
تخليق دے او د څومره تخليقي زاره چاودون غوښتونکي
دے.

پاتې شوه دا خبره چې هايکو د کومو موضوعاتو
احاطه کوي. نو د دې خبرې ښکاره جواب خودا دے
چې دا يو ادبي صنف دے او د ادب موضوع ژوند
سره تړلي واره موضوعات وي. ځکه نو په هايکو د
موضوعاتو قدغن ګول بڼې ناروا کار دے خو څو ځله

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء نه هم را تیره شوی ده نو باید چې سرسری ذکر ئی (و شي). د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان د حکه نو د خه وخت د پاره سپوږي خپل اصل ته ورگرځوي کبزي -

د هایکو د موجد او باني "باشو" رای ده
 "د هایکو تخلیق کبزي د ماشو مانو فطري
 روح ته نظر ورستونول پکار دي"

باشو د فطرت او د انسان تر منځه رابطه د هایکو موضوع جوړه کړه او بیا ئی په یوه ننداره کبزي د کبزو نندارو او تماشو سپوږي هم په گډا کړل. لنډه دا چې باشو هایکو د فطرت رازداره او گرځوله.

"مسا او کاشيکي" چې د باشو معاصر وو د خپلو لسو فلسفيانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتي و صائفو او شخصي انفرادیت سره او تړله او د هایکو د تخلیق سترگي ئی د انسان د داخل پټ پټو نورو ته ورستې کړې خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو ځنګل کبزي بدله شوه چې معنی به پکبزي ورکېدلي. حکه خو "بسو" د دې رجحان غندنه او کړه. او باشو ته ئی د ورستېدلو ښکاره اعلان او کړو.

”بایاشی اِسا“ د هائیکو تخلیق د زبېځلي طبقې
 اود وړو وړو څې وېسو مارغانو ځناورو د درېدېدلي
 اورنځېدلي ژوند د اظهار سره اوتړلو.

اوبیا د جاپان د جدید هائیکو لیکونکیو سرخېل
 ”سی، شی، ماماگوچی“ د هائیکو د تخلیق خوره جولی
 کښې د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکویني
 نظام رازونه او سماجي پېښو اسباب هم رااوښتلي.

بهر کيف د موضوعاتو د تنوع باوجود دې ټولو
 هائیکو لیکونکو کښې فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه. خو په جاپان کښې د هائیکو
 لیکونکیو یو داسې ډله هم پېدا شوه چې د فطرت او
 د فطرت سره تړلي عناصر او عوامل یې رد کول شروع
 کړل او د هائیکو په تخلیق کښې یې د دغې ځینو نفي
 اوکړه. د دوي په خیال تېرې لمسي او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل رابدلېدل په ذهن کښې د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورنه باسي ولې بیا هم
 د جاپان زیات تره هائیکو نگارانو د فطرت غېږه
 کښې د خوب لیدلو عادت پرې نځودلو.

د دې اختلاف په شا د تخلیق د (ازاد عمل Free
 imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط
 (serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي د پڻيتي هائيڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو پڻيتنه هائيڪو په دي لږ کښي په خان لهيڅ قدغن
 نه بردي . هاغه ټولي هلي خلي جي د پڻيتنو د ژوند
 تصوير تر پڼه سازښي . دا ئي په خان کښي خايوي .
 البته اخلاقي قدرونه د پڻيتنو د لاندې نه راوي
 د پڻيتي هائيڪو پڼي په چاله هم دا بلنه نه ورکوي
 جي راشه په ما کښي د خپلو سفلي او حيواني خواهشا
 لټون اوکړه . يا په ما کښي د خپل جنس زده ژوند
 او خټکلي مزاج ننداري اوگوره او من که ټوک داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او د هغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا ددي خيال اعاده کوم جي
 پڻيتنه هائيڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 رازښولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتله شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربو سفر دي په خائے
 اودرښي . ولي ترخو جي په هائيڪو کښي نوي کاميابه
 او معقول هيټي تجربه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم د يوي کاميابي تجربې بي خانه غندنه
 ژبي ته نقصان ورسوي .

د موجوده پڻيتي هائيڪو گټه دا هم ده جي خپل

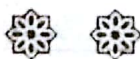
خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 ښائسته کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو گټورې لحنې دي. پښتانه
 هايکونه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خوري لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گټه پېر ونو پښه نيو لے د ژوند تر نښې
 لحنې رانيسي او نوې تنظيمي او هنري ماه پکښې
 ورپو کي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چينې او د خان دننه رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او روانۍ سره رايوځاي
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدونکي ترانې او
 سندري ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۰

حوالے

- ۱۔ اظہار اللہ اظہار راتہ غوب و نو کنبی بنگری شرنکوی
- ۲۔ اظہار اللہ اظہار کافی دکل پان لاس کنبی خوند نہ کوی
- ۳۔ اسمعیل گوهر مسکا
- ۴۔ دیدار یوسفز، داکتر نسکوری لپی
- ۵۔ سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقال حیدر نمبر)
- ۶۔ شکیل احمد نایاب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷۔ ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لہوم
- ۸۔ نواز طاہر، پروفیسر خوبونہ خیل کلی کنبی
- ۹۔ محمد ایاز غزل دہناستونود صحر اور لکی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تاو كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر مېنځه
بېني قسم دے فاصلي نشته دے

خوڪ به زما له حاله خه شي خبر
 يونو ڏاغ ۾ به لمن پر پوته
 جي دڪلاب خانگه ڪنڀي گل ڀسڪاره شو

زه ڏچا ملاسته غوا هم نه پاسوم
 شين ڀني حڪه ستا ڏچم لڀوني
 ما به ازغو پاندي راڪاري مدام

مڃي ڏي ورائي ائين غوندي دے
 ڀنڀ به وي داچي درته گورمه نه
 خوبه دڄان سره به جنگ اخته ٿيم

د زلفو سپورو ته مې خوب کولو
چې د پي ژړا راياده شوله
په سره غرمه ترينه راپاسېدمه

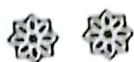

د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د محبت، چرته چې
د رېدل پاټلي د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېږي د بناست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د مينې
رانه د خوږ اوبو کټي خان غوږه کړي

ٲٲ روزگاری ٲٲ ٲٲ ٲٲ اولیدی
وید ٲٲ گرانہ ٲٲا غم مہ کوه
ٲٲا به ٲٲافیانو ٲٲی نہ ٲٲارمہ

شیرینی ٲٲوند د شوگیر ونامہ ده
خیلہ ٲٲوانی دی ٲٲرتہ خاوری نہ کٲی
د زور دیوال سپوری تہ خوب مہ کوه

رب دی اباد کٲی خیل کورونہ ٲٲہ دوی
خویو ٲٲور سو ٲٲ کٲی را کٲر شماء زہ
ٲٲغلی ٲٲی مانہ اتو گراف اٲلی

ا لپونى سره به اوس خه کوم
واځي که شل ودونه هم اوکړي ته
نوزه به یم ستایو و شمه بنځه

زه چی ترې لب هم لري کپښه نو
راپسي ژاپي د گودر غاړه کښي
ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په یو غورځنگ سره اسمان ته رسي
وه لپونى پېغلي په خود کښي اوسه
تا لا د زمکي تل لیدلې نه ده

په زړه کښې وایم داسې مږ بڼه مه
چی مې د سیند چپې تر لږې یوسي
دنکه غږی یې نوره هم پورته شي

زړه په یوه خندا لږه داسې شي
که د اوږې د غږې له تاوه
د ښار پاڅه کورونه اور اخلې

مینا په ځان گواهي نه رد کوي
تا یاندي څنکه اعتبار اوکړمه
ته خود هر پیغوره تېښته کوي

تَهُ دَ سِپَر لَو کاروان تَه لارمه نِسَه
پَه شا ستانَه کِهه نظرونَه دَ بِنکار
حَه کور تَه حَه! چَر تَه سرتوره نشی

او بَنکی چي ستا ستر گو کَنی او چي شی نو
دَ شِی تیارَه می اندِ بَنی زیاتی کَری
دَ اسمان ستوری رانَه لار بدلوی

درسره حقی شری نَه کومه
حَه ستا دَخپ نَه می توبه شیرینی
خو راشه اوس دی رانَه سپی کوری کِهه

پکار مونه دي د فريب رنگونه
د سپرلي باده خپله لاره نيسه
هسي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
په سره غرمه له کوره مه را اوه
د پشکال تاو دي ميرا ته نه کړي

ستا د قامت سوچ مي شمله هسکه کړي
چې بازارونو کښي د ښار جينګي
د سندر لوبو په زور قد لويوي

۵۰

ستا د ژړا ارمان دي اورژي خو
دغه يو خو خاڅکي باران شيريني
ددي وطن د زمکي تاو زياتوي

د سمندر سفر رايا د کړه کنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوبېدو راسره ويره نه وه

کور کښې د سپر اوږو درک نه لکي
خو ځان د لېچانه هم کم نه گنم
د وخت درې خميره لکي زما

ما درته وے مسافری مه کوه
لارو د سر سبورے دی نعم خاوری شو
د کوردالان دی پر بوقی اوخو پرو

د یوی پېغلی دایری ې لوسته
ورته حېران شوم، مایوه لحظه کښې
کښې بریندې فرینتې اولیدې

درد لا د اوښکو لاریدې نه ده
وژني ېچې مونږ د خپل وجود تاوونه
د پشکال باراني شوه نه ده

دَ بِي وَسِي دَاسْتَان لَا خَم نَه دَے
سَتَا 'اواره خوري وري زلفي هم
دَچا مزدور پيه سر وري نَه شوي

خنگه مَرَه شي دَ نسلونو لويه
هر خاه بنه دَ پرتپ دي خو غم دغه دَ
زموښ نه سترگي راپر بوځي هسي

دَحاسد انوشمېر مِي زيات دَے بلا
دردېچي سېوا شي نو پيه نيمه شپه کښي
ستوري راپاسېږي اتن واچوي

زغلمه خُم د پلوشو په اوږدو
زه د دې خاورې سره مينه لرم
خو د اسمان فکر مې هم کومه

بنگري دې مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر د روزگار اوکېمه

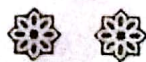

زمونږ د کلي بې اسروڅه شولئ
کور ته به رسو کنه لار کښې به مرو
هيوې ټرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تاوونه
دېمه چي نیکل دي کرم خوشه اوکړمه
سکروتي نه بدمه په شونډو دکل

خو ابني منم له موره کسه نه وي
خو که زما په کور کښي کوټې ولې
هسي به ژوند د خپلي لور خاوري کړي

ساه را کښي نشته خو خبري کوو
لکه په زول کښي چي بجلي لارې شي
او د پکو پرې تاوېږي هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاء دی سپوږشوی نه وی
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دی

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږېږي
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خواږه د مینې راپېر زوکره هله
چې ستا بانه برنډ شي شیرینی زما
نوگېر چاپېر توري چې والوئي

ورک مِ له هُانه حادثي کري د ژوند
داسي مِ هېر شي د بښا ست يادونه
لکه چي اور د مخي ځگونه ورانه کري

پېغلې خوايي دي د سپر لي موسم دے
ستر کي چي واروي راکوري په شا
اسمان کښي پرق شي د ياران شېبه شي

فطرت بښا ست هم د انسان زياتوي
چاپېره او خاندني ځگونه د رنگ
د رېل پاتلې چي د غرزو کښي اوځي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنک و حشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه ورکوي

دخداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کني هم مينه ورورولي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله جي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه دبسمني چاسره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه د محبت او وینه
چی د درد خړیکه په آسمان خورېږي
د اور بخړي د یاران خاشکي شي

سېلاب چې راوړي د کلونو خاشکي
د خوشبویو قافله لوټ شوله جوړ
اوس به د کوم تصویر په ډاډ ژوندي یو

د نظرونو تماشې او خورې
د ارمانونو مې دنیا وړاندې
تا د رنگونو لولکې راښوي

اک یو تصویر زما پد سترگو کښې دے
ماله به څوک د خوب تعبیر را کوی
باران ورېښې او فصلونه سوزي

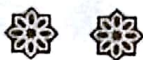

د دې وطن فضا سپرۍ دومره ده
بخه هوا که هم را والوځي نو
د چا غریب په خونه اور پورې شي

آ لېونی مې چرته قتل نه کړي
دومره خرابه شوه فضا د وطن
څوک په رڼو او بو کښې نه ويي

ٲٲوس ڪوم خو خفه ڪٻڙي به نه
دومره دي ستر ڪو ڪٻڙي وحشت وٺي د
ته ڪه د ٻسڪار سڀو زغلو ٺه ٺه ٺه

ڪور ته ورهه رب دي سر توره مه ڪه
بي لوپ ٻڌي حسن رسوا داسي شي
ڪه جي رنگ د لوڪي والوخي

د ٻسار مهر مني خيل خاوند ته ويل
خدا ٺه سته له تاي ستر ڪه هم نه ٻڌي
ستاد دفتر چهر اسي ما تنڪوي

راته معلومه د دښمن توره ده
جرنده مدام گرځي په زور د اوبو
ته ترينه لاس واخله نو هڅه به نه وي

که درته غزنه کوم تېر نه اوځي
پرېن ده بې خونده چېرې دې ښه پېژنم
ته د موکي په زور ټوپونه وهي

پېژندکلو نشته دغور او د لور
ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
څوک مې دا زهر کلاوي وينه کښې

زۀ په ساحل د سمندر ورک شمه
د درد د زانو سپل راوالوځي او
د اوازونو په مري غلې شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
زما خبرې ته هم غوږ كېږده بڼ
څوك دي الوړې او بڼنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم غو
دومره زما قتل اسان مه كښه
زۀ خه ويستلي او بڼه هم نه كښه

پروت که د سلو پردو شاته مه
 د نظر پرق به مي در اورسوي
 هوار د سندر په اوبو الوحم

د خوشکالي بنياد په غم وي ولاړ
 زما په شونډو خه خدا خوره شي
 لا د غوتې زړه خو چاودلې نه ده

اوس غوښه ساده چي راځي او که نه
 شيريني ته چي مي په تنگ کښي نه وي
 نو پلوشي مي د سپوږمي سوزوي

د روح زخمونه موله شمس او وقل
مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
اسمان دكانو باران نه وروي

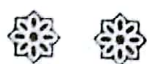

خه ته ې زهر خوروه وينه كښې
خو چي زما د مينې زور اووينې
مرگ هم د نيمې لارې ستون شي زغلي

اسمان بلنې د راتلو راكوي
ستوري گداكوي په ساز د مينې
خې چي سواره شو د هوا په اډكو

رب دې ژوندی لره خوځه اووایم
 دگتو کور دې زړه د کاڼي کړلو
 مینه اوس تا باندې اشر نه کوي

شیریني مه ځه د هوا مخي له
 چي ستا د زلفو خوشبویي شي خوري
 په اور کني اوسوزي وږمي دگلو

زړه به بلا بلا مزي غواړي خو
 طوفان دې مه اوځه له کوره بهر
 د خپلو زلفو دام کني کپړه نه شي

سپوږمى له تانه يو تپوس کومه
په نيمه شپه د سمندر ننداره
رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ کوه لږ
واژگه دي ډېره په بدن اوخته
نيمبو خورکړه د قهوي پياله کښې

د خوددارۍ د اسمانونو مينه کښې
حکه زنگين مه جوړې خورمه زه
چې ما جوته د چا خورلې نه ده

که جذباتي شوې حُان به اونه موي
د خپل رفتار تيزي د لاس لاندې کړه
اس د خوانې دې واگې اونه شلوي

د زړه د درد منزلي سر څنگه شي
مينه روانه د اوبو غوندي وي
ژوند خو د واورې چم د زر ويلې شي

په سمندر کېنې رېښ مړېن شي غرونه
ته چې پستي پستي خبرې کوي
زړه مې د کافي په رنگ ټو اونه پوي

بمه ژوند ډې ستاد ليدو په اميد
ولي د نمر د پلوشو سپوري هم
تياره چاپېره په گودر خوروي

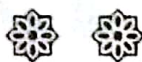

اوس پخپل وس پخپل اختيار کښي نه يم
ما چې رنگيني لويېتي اوليدي
د زانو سېل خان سره يورمه زه

ستاد ښاښت لمبي مې مري په زړه کښي
خپله پسته سينه کښي زور راگره لب
د ژوند دا شور مې چرته کلونه نه کړي

د ناز شمله به مې راښته نه شي
نمرچې پر بوځي نو زما شیرینې
شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چې تر منځه لوپته او وېسته
سپوږمې زما اوسا شوي لارې جدا
ته په فانوس زه په ناموس پي ټم

پوځي شومه اوس چې پښتنه بېغله مې
ماڼۍ کې کول ما ستا د زندان ښځونده
تا د پيشو پښې په ما خنې کړې

دُ پاغونڊو باران لمبه لمبه ڪرم
زه لا ڀيه دي فرپا ڪني ڪپرومهي
دُ واري غر لاوا نوستلته شي

ڪله ڪوٺڪپري دُ سندرو ڙيه
ڇپر ڪه ڻي غرونه ڀه شا اوتمبوي
اودرپري نه دُ اوازونو سقر

زمونڊ ڪورچت ڪه راجاڻي پهمونڊ
شڪر ڀه دي خير ڪه هم اوڀاسو
ڇي ڀه تالا ميدان خو پاتي نه يو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته چې اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو چې په کور کې جينکې پېغلې شي
اواز د تندر غور زېدو واورمه

څنگه شي ختم از مېستونه د ژوند
چې يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه اوښايم
ستا د تندي گوښي ليدلي ديه ما
زما د لاس كرښو كښي هڅه نشته ده

د كپيو تر نه مي پوښتنه او كچه
اوبه په ډانگ باندې بيلښي كه نه
دي كښي يو پلار په ځي ډزي او كړي

لا د ادراك منزل نه ډېر لرې يو
يو نسي سترگونه خوبونه زما
د ورك نظر تعبير مي مه راكوه

زما د قتل تور درپورې مه شه
ته چې په کپسه کپسه خاندې جینې
پام کوه ماته زاتر غاړه نه شي

کپي مې يوازي د ما بنام تياره کني
چې خپل غرور ترې نه لبيه پورته کړي
بيا مې په سره غرمه کني سپوري نيسي

دا چې د غريه چينه خه شوي دي
ستا د پېتن پېو شېرنگ راو نيسي او
بيا مې تر لرې انکاري خوروي

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزالو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوې لمبې مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخې خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې زخيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وېشي

خاوري شم پوے د اختر و نو په خوند
کشي کني شي له نظره پناه
اوزه د سيند په غاړه ناسته پاتي شم

د سروې اونه چاته نه پيښي
ده قدر منده په دا حال، گني نو
نه خو مېوه نيسي نه سپوري لري

خه چي د ستورو په لټون کني اوڅو
رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
د جزيرو مينه کني ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنگالو خوره شوله جور
دي چي د پهل کلي غويرونه ولاړ
د زړه درزا مې نوره هم تېزه شوه

جوره تېره توره د غرخيره شي
راشي په منځ اوشلوي تال د بوږي
د پسرلو باران مې لا ژړوي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
په کومه ورځ چي د کيدرواده وي
بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر چي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوینکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دي تا

خیل احساسات می په غور خنک داسی کړی
چی د سرخو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غاړو کښی والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا په کنځلو ۾ زړه نه بدېږي
ما د سیند ونو روانی لیدے دی

خُہ که باران پرې د سپر لي ورېږي
چې د غرمو تاو ترېنه رسي وېستے وو
د هاغو اونو پاڼې شني نه شولي

څوک هېرولے شي د ژوند حادثې
هوا چې لهسې پاڼه هم خوزوي
وېم که جونگره ۾ طوفان يورپه

وانی منہ چھی سرے ی شریف
خو ژوند ہم حان له غرقو له نه شم
ستا نه خو سترکه دچا هم نه رپی

ستا په سر کلی سره شر کره، خو
بی وچی خنکه چاته لاس و اچوم
اوس خوک په اوچه هم لامبون نه وھی

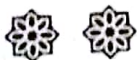

د پر لوے عذاب دے د احساس محرومی
زه خوشه ستا لار کښی ولاړ نه و مه
تا د موهر هارن په خه او وهه

زۀ د درونو د صبرا تنده یم
ساة چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

د تعبیر و نو په فريب تېروتم
ما چي په لاس کښي لوکي اونيوه
نود بناسټ رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ريسو ٻه لاس ٿي وي ته ناسته وي او
چينلي هسي بدلوي لپوني

که دي پڙه کڻي وي ارمان د ميني
هلهه راجه ٻه بهر ته بيا چرتي جي
د پوخ سرک نه کچه لارييله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وڙي
ستا نرگسي سترگي رايا دي کومه
پورته دستور وچم ته اوخترمه

حُسن د' مینې په خوند څه پوهېږي
ستا د' یوې خندا نه زار شیرینې
خوږې وړې د' کهکشان سلسلې

اوبسکې دې اوچې له بڼو کره کښي
دا د' احساس چپه به تا ورکه کړي
غمي شينده مه د' صراشو کښي

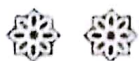

حُان رابره شپه کړې د' زړونو درز
د' محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وايي زمونږ سندرې

کابڙه ځاپوڼه دې زما شيريني
نوي دلد کښې د ژوند څخه نه کړي
مخه راښکاره کړه چې يو لار را اوځي

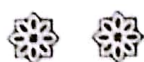

اوبسکې خو کانهو کښې هم لارې کوي
خو چې نرې پکښې را تغله ذره
د اوچې دم دے څوک ئې څه اونيښي

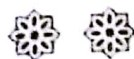

زړه مې يو درز کړې چې دکلي غريب
بکړې تگ وهي اور اوښکوي
په نيمه شپه چرته قيامت رانشي

ټک ورکول خو وي فطرت د لږم
خدا ښته چي يو ورځ به دې پرېکړې نه چا
د دې لورڅه فرشته خونه وي

ساهه چي د وختا جبر ته را کاري څوک
داسي د زور سيلی را والوزي چي
په بله واړوي د چم کورونه

کانډي د غره له سره اورغړوي
چي مخ په لاندې شي کورونه وران کړي
خود طوفان د زړه نه تاو نه اوځي

ته چي د سيند په غاړه کور جوړوي
چېس مبارک دي شه زما شيس يني
خو که سېلاب راځي نو بيا به خو وي

بنځو ته اوگوره چي واگي شلوي
دکت په ننگه ي بورقا پرته وي
په يوه خپه گرځي په ټول کلي کښي

خو ښه دي خپله خو وړې ښه زه
قا د کولال هنر بي لاري نه کړي
جوړ د يوې خټې نه ټول لوښي دي

ستا توري سترگي خنک هيري کر مه
 ما د زم زم په اوبو هم اووینځه
 خو د لاسي داغ مي هغسي دے

زړه چاته سپک کر مه شیريني زما
 د راز خیره درته ما کوله
 خو ستا د خولي پر غول هم نشه دے

څوک هم د ژوند په خوبو پوه شي هڅه
 نکه د کلي د تپانگي مزدوري
 څه د اوږو څه د بونو اوسي

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
هغه تصوير ي کباري بازار کښي
په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
خو په سيلی کښي باديوه اوخته
او ديو چيک سره ي تار او شلوو

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
ته د هوا خپو کښي زنجير اوتپه

تڱ شي عذاب د اسمانونو په لور
هسي چې هم راته سپوږمي اوځاندي
ستوري مي وريت كړي په چابك درنا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
ا چې الف ته هم كوتك وايي تل
د كتابونو ستال كښي كړځي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي د تن زخمو
ژوند د احساس مي تر سحره پوري
د ستوماني ويستو سزا راكوي

بي وفايي کڻي دي لهڅ شڪ نشته خو
سياه مې اوباسي د الفت سادگي
زر درله جوړه د اوږو پوزه کړي

سمېني ناه زمونږ د ښار جينکي
که ترې چاپېره دېوالونه تاو شي
او خاندي زرد کور کړي بهر ته کړي

حُسن په لهر رنگ کڼي قيامت جوړوي
زلفي ځي واروي له مخه په شا
دومره رڼا شي ځي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪور۽ ناوخته ڄمڻ
اووائي رب ڏي ڄواني مرڪه ڪري ما
جاننہ! ۾ بيا ستانہ ڪيلي نہ ڪوم

تل ۾ تير ياسي ڏالفت ۾ ڦرڻ
بد ڏي بلا ڏتورو سترگو ازار
زہ ۾ شينتڻخہ بنجاء واورڻ

وايم ۾ بڻڪل ڏي ڏتندي ڪوئجي ڪرم
زہ ڪنڀي ۾ لهڻ ڏميني تاوئڻ لري
مراوي به ڄڻ شي ڏکاڏ ڪلونہ

راڻه راڻاڻ ستاڻ لھڻي خوابڙه ڪري
اوس ڇي دهر ڇا ٿيلي فون راشي نو
خدايگو زماڻ ڏرڙه درياءَ تنهه شي

شيريني زرهه دي لاندې باندې نشي
اڇي ٿوتي تمانجه ڪرڻوي
خدا ڏهه شته وير پڻي له هاڳي ڏڙهه

ستاڻ ڏخيلوي ارمان ڇي هم اورڙهڻ
خو ساهه ڇي اووتنه ڏکڻ ڏرڙهه نه
نو سرتور سر ڇي خوشبوي اوليدڻ

بيدلے نه شي د بڻاڻست رنگونه
ته ځوډاځي د فطرت لاسو کښي
د موسمونو په قريب تېروځي

يوه لحظه چي هم هوا بنده شي
د زړونو شور د غوښ پردي او شلوي
ما د خنک طوفان کښي مه کپړوه

د طوفانونو زور په شاتمبوي
د محبت يوه نازکه خندا
له تاتري د ستره هم پورته ده

دلته خو چڱي هم گونگي شي په خوله
د' اوازونو دا ويچار ڪله به
د خاموشي په ربه څو ڪ پويوي

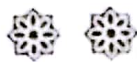

خوند کوي څومره سوز بدل مينه کښي
چي سروې پيغلي مي نامه اخلي
اورونه داخله د چنار اونه شم

څو ڪ به دي اوورني د خپلي ويري
او به خوري سر چي ازمنه ئي ته
هسي غرمېښي د لومېښ بچيه

خداے شتہ ہیچا تہ ملا متہ نہ یرم
کہ دَمہنِی پہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لبون مہ کوه
پام کوه کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ گرچی دُرنہ جامہ کنپی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دَنمر پلوشی
پہ چا رنہ کپی 'خوک پہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
که چنگنږي ته هم کوږدن شوي ته
په ځم محلت کښي په حلوه او وېشم

بشپړازه پېغلي د واده نه ورستو
خوند داسي واروي تپوس مه کوه
لکه کتوي کښي چي کبان پاخه شي

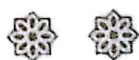

حد ماتول وي هسي ځان درکول
آخر به ماته شي يو ډز به اوکړي
خو به هوا په پوکښي کښي پوکي

دل چالہ ورکریہ دا بچے غبنہ کنبی
دخاوری خوند زما پہ خولہ کنبی دے لا
زہ ستا دگوری پہ خون و خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
ہسی پہ ما باندی تہمت لگوی
خیلہ خندا دکل پہ وس کنبی نہ دہ

نولے چی مار لہ پہ مری غلے شی
دغوب پردہ می دا 'اواز و شلوی
ژوند گوجا کے دے د فطرت لا سو کنبی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفي اووینه
په یو غور حنګ باندې اسمانه رسي

چې د پچي ژبا راياده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بيا مې حنګ ته ازمړه او شپه

مسافري دومره اساني نه دي
چې چکرونو کبې د ژوند راغله نو
سپوږمۍ ته گوره نیمه پاتي نشوه

په ليمه شپه ستاد راتگ انتظار
پروټ يم بي وسنه د اسمان د لاندې
لاري په ما باندې چلې جوړوي

لوتېه مې مه د دلا سوچه فريب
پروا مې نشته که له تندي مرغه
داله غلبېل کښې اوبه مه رانيسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
وينه مې ناسته د پالنگ سرته وي
په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې نه راځي عشق
که د ښاښت جوړېن دي تېر شو نوڅه
مړاوي لانه دي ستا د ياد کلو نه

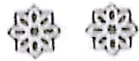

د ښاښتونو ټي بلا واخلمه
چې په دروغه تړېنه هم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ټي تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو دلو خپل دښمن گڼم
لاړ په پردي سر کښې ټي سراوڅوړه

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ويرېنمه دخپل سپوري نه

خدا ټي شته چې مرگ مو هم ورته نه شي
چې موشيندل سرونه، لارگينې د حق
د کربلا تاريخه مو بيا نو ټوټه کړو

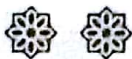

راپيټوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازي لويي مي پرېښي نه دي

ژوند د فريب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا د تصوير سترگه پرنده اوخته

د حبس نه مړه نه شو شيريني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه يوه دروازه هم پورې شوه

شيرينه دا هم اورېدله نه شي
ورته چې وېم زما برفي خوښه ده
زر شونډې او چيپي انگې ته اوځي

بيامي سپوڻمي تندرنيولي ده جوڀ
پرده ڪني نغبتِي پلوشي دَ نظر
زما په زړه باندِي تياره راوِي

حُان ترينه تل په فاصله ساتمِه
خو بيا چي هم آرام تِه نه پريندي ما
زردِي واده شي چي تري خلاص شمه زه

منه دَ طبعي کور خالي وي منه
خه په جرگو باندِي صحرا ته دَ روند
باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندې هم ناسته دغو
وايي جهاز کښې مې سورلي کړي دي

د پېغلتوب مې راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چې هرو خوله مې په خوله اځي نډه

د ناوي توب نغري دې نه مننه
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرګ بڼه ګڼي
خو ازادي ئي دومره خوښي دي چې
چرګ چې هم بانګ او وائي بام ته رسي

هاغه خوبونه مانه هېر نه دي لا
لاس چې به تا په سينه ګځودلو
او کوړکو چرګو به هاګي څارېلي

نور مې ماتم په بي وسي مه ګوه
ستا په بڼو چې اوښکي اوښکي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېوي

کہ ئی گوا بنو نہ دَ نظر لیدے دے
نو مشرانو بہ و پُلے نہ وو
جنگ نہ یا پُلے نہ کہلے بنہ دے

نہ ئی رائیسی او نہ حُان را کوی
دَ مدارِی لور دہ شیرینہ زما
پہرے راست کپڑی پہرے را کازی بیا

چی خپہ نیو لے راتہ اودرینِی لِن
نو دَ بنا سَت سپر لی تلوار او نیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اوری

درېسي سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوبه

شيريني خومره زړه راښکون ووپکني
تا مې مړه باندي چاره راښکله
او ما د نوي ژوند تصوير ښکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رحمه د ژوند
بې بېوکۍ مې کړې د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کني سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راوړي دوخو
چی ته رانغلي نو شیریني زما
کابو په ما پوري خندا اوکرله

خه خوندورد ميني جنگ دے کنه
زه چی ترې پورته په کوټه اوختم
ا د سنگي مېنخ ته راکوزه شوله

د مخ سرخې می په اوبو لاهو شوې
داسې بدل کړم از مېستونود ژوند
که چی سرو سره پاره اوکي

منافقت د ژوند وژلمه خو
نن چي ماشوم پي په مخ بښل کړه
ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چټ پکې بي حده تېز تاوېده
چي ورله مخي له مرغې ورغله
مانه ي خپلي بي وسې يادي کړي

بښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
ا ف د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
لهره ورخ شومره حادې زېږوي

هر يو امكان مي دخپو لاندې دڅو
چې ستا اوږده باندې رابرنډ شي په ما
دخپل ايجاد لاره کښې خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې مي ژوند خاورې کړو
چې د رنگونو تماشي له تلمه
نو د بناست کلي کښې سپومات کړمه

لوې کوه لهجې درته غږ ته کوم
ستا د فرېب فرېب بناست نه لوکې
زه دې د ژوند په حقيقت پوځ کړمه

وږم که څوک ماته 'اوازونه کوي
په نيمه شپه رانه خوبونه تښتي
بيا به پيريان بوتل کښي نه بندوم

چپ ې د سترگونه راغلي وو خو
چاراته وېل تا ې صفت کړې دے
حکه په خپل تصوير مين شومه زه

دغي چکر خو زمانې اوځورې
ستا د رفتار غه نيولې نه شم
خو چرته ځان له بله لار کورمه

تہ چي زما پيہ شا ولاړه وي نو
زه دخيل حاء نه خوزېدلے نه شوم
ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كړه

ناوي زما مانده خوشحاله خه شي
كش چي شي تنزه مي درزاء شي د زړه
د بښاپېرو وطن كښي ژوند تېروم

خپله خپل خان راټولولے نه شي
د اباسين چي به هېرې شي ستا
كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا باندی مین پہ خو
مینہ دُ نور و سرہ حُکھ کوم
دُ ژوند دِ رامہ کبھی مِ کردار دغہ دے

ستا لو پتہی حُان کبھی را نغبتے یمہ
چی دُ سفر پہ نیت روان شمه نو
دُ هری لاری پہ سر تا اووینم

زہ سرد لاندی راگوزار نہ شمه
نن دُ ژوندون دُ کوہ قاف لارو کبھی
ستا دُ وجود خوشبوی رقص نکوی

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
ته چي په لپو کښي اوبه را کوي
واخله اور تنده مي لارياته شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
که ته مي اور ته هم وراچوي نو
دواړه لاسونه به دي زه ښکوم

د سپوږم نه ځان خلاصول گران خونه دي
بس يو هډوکي ورته واچوه نو
دوي به پرې خپلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
د امتحان مرحله تېره نه ده
چينجي غونډې د کابل مېوه کښي

په خپلو وينو ي لاسونه سره وو
يوې ماشومې په سلگو کښي وييل
توبه، نکريزي به بيان نه غواړمه

زه به د خه خه نه توبه اوباسم
يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
بل خوا حيا راځي شرمېږمه زه

حُان به په اوبښکو کښې را اونغارمه
د کلاب پانډه په کشتۍ شي زما
بيا د سيند په سر هوار گرځمه

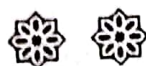

سمندرونه مې خوټکېښې زړه کښې
په دې طوفان کښې چرته ورک نه شمه
ته مې يوه اوبښکه ليدلې نه شي

زه چې دخپل پي ژړا اووينم
هېڅ په حُان پوښ نه شمه پاسمه زړ
حُان د مور غېږې له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
زما په قبر دي ميلې نه لگي

له شخ دي د مينې په خوند پوښه کړمه
ستا ساز بينتوب له سره خلاص نکړي ما
پاسه د مور خواله دي خان رسوه

د لوږې تندي نه به مې شي اخر
له غې سپين بزيړي مزدور ماته ويل
د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم دَ حُان سره د هوکۀ ده یوه
اوبږي. پچي چي مې په خوب اوده شي
لارې مې تېرې شي زۀ ساه واخلمه

وايي زۀ خپل پالنگ ته حُان رسوم
نوره بڼي ايسارېدلۀ نه شم
ستاسو کتونو کښي کټل شوي دي

زۀ له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تبسمه
خلق مې وژني که رښتيا وایم

راته د کور لاره هم یاده نه ده
تا چې وروڼه د زندان لري کپل
اوس به د زړه دردونه چرته اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
خو زما لاري له راتلې نه شي
زه ستا د سترگو په رڼا پسې ځم

دلته په يو حال کښې هم خبر نشته د
څوکي چې له غاره د نفرت رااوځي
د محبت توره ي سرغوځوي

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واري
كه خپل غمونه ي پيرزو كول په ما
مړيه له ويري خوشحالي نه شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبښتونونه په شاشوي د ژوند
چاپه توده زمكه قدم ايځي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوږده بانه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

ساه رانه اونه ځي ویرېږمه زه
چې ستا تصویر سره خبرې کوم
مانه زما د زړه درزاء هره شي

ځان چې په ماهي کونې کړې دے تا
اخر به خپله لاره واخلمه زه
ترڅو به تاته اوازونه کوم

چې ې د زې خال ته گوټي نيسم
شيرينه ما باندې راسره غوندي شي
وايي زه سپينه يم توره نه يم

زما تصوير ته په ډرا کښې وايي
د تور و غرونو پناه شوي يې خو
ستا د راتلو خوبونه اوس هم وينم

لور چې اوده شوله زما غږه کښې
راسره غم شو ما وييل خان سره
ستا پېغلقوب راته خبرې اونکړي

کښې نو ما به څه څه نه وو کړي
خود رشتو منځې کښې راگېر داسې يم
خوب هم پخپله خوښه نه وينم

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندې هېڅه هم نه ده

د ذهنيته نه ئې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اکر بستی بلوي

زه به ورځم د حادثو مخې له
که مې د ژوند اور بښه پاتې وي نو
دا تندر ونه ما وژلې نه شي

ما وِروِي دَ دروغژنو رِستيا
چي پِه اسمان کِنِي بجلي پَرَق اوھي
نوطوفاني شپه توره هم درته شي

ھسي نه تور مِي پِه لمن پوري شي
پخو کورونوته هم سِيَب اوکي
چي دَ اوبو وتلو لار بنده شي

کومه بنکلا دي وايه اوستايه
ستا انگي چي مراوي مراوي شي نو
دَ موسمونونه خراج اخلي

نور دسپر لو په ذکر نه تېروم
واړه رنگونه چې راپول شي په خله
نو ترېنه ستا يوه ادا جوړه شي

خه خپله لار نيسه پروا مه کوه
مانځکې چې څي د اوازونو په لور
نو سمندر ترېنه کشتي ډوبوي

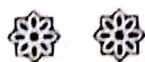

توره او ډال به غورځوي وو ما
خو چې غېږې د حالاتو شپه نو
چاپېره پرق د اورکو اوویم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
بيا د کلو نو بڼ کښې نه خاښم
ما لولکې خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
چې ستا بڼا ست داله اواز را کوي
زما سندرې به کونکې څنگه شي

په خاموشي باندې ئې مه تېروځه
د فرېبونو مرحلې غوڅې کړه
چې زور پرې راشي نو اواز به کوي

خه شوي د کلي او د ښار فاسلي
کشمي پرانستي جينکي را اوځي
او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نمائشونه د جلوو مه کوي
زمونږ د کلي دا کچه کورونه
دي طوفانونو ته د پينگې نه دي

څوک ترېنه سترگي پرانستلې نه شي
زمونږه چم ته د سندرو په ډاډ
هوا راوړي د لويږو سپلونه

ته جي ريسوت باندی چنل بدلوئ
شیرینی دی سوچ کینی راگبر شمه زه
دا سلسلی دی رانه ورکه نه کړي

اوس می تصویر هم پترند لے نه شم
پردو درشلو می نظر یورپو
زه دخیل کورپه دروازه تېروم

ا د باران شپه دی جو پهره کړه
کچه کوته چی تختېدله په تا
او تا زما د کور زخیر شرنگوؤ

په کور کښې اک يوازي ناست مه زه
د کتاب پانې اړوم په مه
اوس مې په سترگو څوک لاسونه نه بږدي

او وای ستا خبرې نه ختمېږي
مور به زما میراته پاتې کړي ما
ځم چې کونډو ته دانې واچوم

بې شکه ته مې زما ولسم کښه
خو زه په لږه هم باور نه کوم
ما د کښې لاس کښې گو منځ ليدې ده

ما په مری د غوا چارې رابنکله
خوچې مې ستا اوبنکو ته پام اوکړونو
خدا ښته زما نه کلیمه هېره شوه

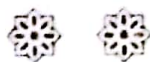

زه به د دریو پورې هندسې شمارمه
ته که د خپل مدار نه اونه وټي
د خپل خاوند سربېره دي غوڅ اوویني

وایم چې شل ډزه دي زه اولم
توره چې لاس کښي د دښمن ورکوي
بیا ترې د سر خپرونه غواړي څله

قاتله ته ڪه ما وڙل غواڙي نو
بڻه ڀه اخلاص راسره مينه اوکڙه
زه ڀه گواڻونو درکو نه مرمه

زه ڀه الوڻي لوکي ڀسي تلم
لا رانيوه ڀي ڀي آزاده ڀي ڪڀه
ما د مرغی خوله کڻي ملڻي اوليده

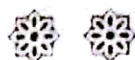

اوس ڀي داخو روجود راتول شڪه ڪڙم
ڀي فحاجي پکڻي ولايه وي ته
نن ڀي هم هاغه اڻس نه ماته ڪڙه

ذري ذري شي د بڼکاري ټوپکه
ساکاني اوځي له تنکو پېغلو نه
ته چې د زانو په سپل ډزي کوي

خدا ے شته چې خان به په خامار اوچيچم
خوکه مي ياد وي د بڼاست مېرمني
ستا په کښو کښي به کلاب نه ږدمه

هرڅه چې کښي خو لندن ته نه ځم
د خپلي مور يوې خندانه به زه
دغسې شل شل پي. ايچ. ډي زار کړمه

دا عاڌشه هم معمولي خونه ده
 پېغاي ډېي ماسره تصوير ويستلو
 کوره زما کمره کښې ريل ختم شو

کام ترېنه څنگه په خفگان واپوم
 لکه ديت مې ځان ته کلک اودروي
 يوه لحظه کښې د پېرو قيصه ده

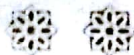

شيريني تا ډېي ورته گل لپه کېږ
 سيند خونړۍ شولو په واک کښې نه ده
 د کلي سره خوله ماشومان ډوبوي

خنگه راغله يمه ستا کلي ته
شيريني ههڻ رانه تيوس مه کوه
ما د خيل زره دياسه خي ايخي ري

سرچي مي غوڻه کري نوشيرينه زما
وايي زه دا د وينو کربنه گورم
چي د درياب اوبه ي چرته اوږي

وه لپونن له کوره مه راوځه
چاپېره کلي کني سيلو الوزي
په تابه لاره کني لمن واږوي

چی ستومانی بزه ویستل اوغوارې
 هوا ئی پانې پانې خور کړې وجود
 د کل خدا هم حادشه ده د ژوند

شیرینی اوس اووایه شه اوکېمه
 ما د خیل زړه دغل نه ژبه پرېکړه
 نوماته بیا هم اوازونه کوي

پرېن ده چې دغسې دې خلق رڼي
 درته به کفت قدرې چاکې نه وو
 خوستایه خوله کښې هډو ژبه نشته

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
ډاډه به دومره په سر نه ووختي

دا سادگي مې نشي تور په لمن
گوره چې تېز باران کښې ښکلي جينې
د لويې د لاندې خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
که ته زما په خوله باور نه کوي
درشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې ښه ده
داسې چې بوسو کښې اوبه بوځي نو
هسې نه ورستو ترې لانجه جوړه شي

توپونه ښه نه وي ناداني جينې
که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
بيا به د سترگو لگېدو نه اوځي

د کلي دا دستور مي خوښ نه شولو
ښغلي کتوي په نغري پرېږدي او
د کاوڼډي کره تنور لمبه کړي

آچي انگن ڪنڀي به چرڦاؤ ڪوؤ تا
او زه به تاسو ڪره درغلمه
نو ڄومره ختڀي به ترڀ جوڀي شولي

په زره ڪنڀي ڄان سره ڪرم رڀمه
دي ڪنڀي به خاوري سترڳي ورشي زما
پالنگ چي ٻوله شيه چغار ڪوي ستا

خاوري ڄوڪ پوءِ شي به خوندونوڌڙوند
زمونن وطن ڪنڀي چي سپرلي راڄي نو
لوڀه دميني په اوگو سورهُ شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
توره تياره کښي پلوشي وشمه
د کلبدنو لاس کښي اور واخلمه

نن يو سپين بزيدي په ژړا کښي وييل
لونه مې تبتې ايسارېږي نه اوس
بيا به طوطيان په کور کښي نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
اونه چې هم دلته راپورته کړي سر
زلي يې ځانگي په تېرونو وي

لا خو دي ستره غريدي نه دي
د ژوند رنده به دي هوار داسي کړي
دا ستغي سپوري به له تاهري شي

د ژوند يوې غري دي زور اوبه کړو
دا حادثي خويه راځي او ځي به
او لا خوا ستا د زني خال تازه ده

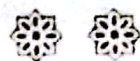

يو د اتيا کالو سپين بديري بودا
گوري په دش باندې بر بند فلمونه
او ناست ده لاسو کني تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاړه ناست يم زه
او د اوبو چي راتاؤ شي له ما
وايم که ستاد زړه درزء مېزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
زه د ساحل طرفته زور کومه
خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
شيريني غېږه کښي مي ملک اونيسه
که ستومانۍ مي د وجود اووتي

تہ کل فروشہ ، زہ مین د کلو
ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
تہ پہ شپیلی زہ پہ شپیلی پسی حم

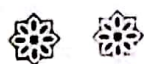

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
ہاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ پہ دی
ہفتہ کنبی دواہ ورچی پانچی خورم زہ

سادہ جینی ہی ہسی خان ولی خوری
ہغوی د شمع وجود خہ اوزغی
خوکچی پہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي د ښار د پارک په خوله کښي
خومره دخپل مقام نه لاندې راځي
چې د موټر توري شيشې خپروي

لصحنې د ژوندون غوښتنې نه پېژنو
خداي شته چې سل کاله په درستو لارو
موښ چې يوه گېڼه گهرۍ وړاندې کړه

دا بي حسي به مانده ساه اوباسي
د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
ستا د خواږي تصويرونه په خوب اوده دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروغ خامی پکنی بلا د پری دی

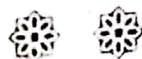

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوځاندي نو
زما پری مینه د بچو ماته شي

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویل می کس جوړ په پنجره کښی شومه
رب دی وزری د چا نه پرېکوی

چي پيه اسمان گوري وريجي راشي
 ماته دهاغي چم قيصه ياده کري
 چي اوسيدونکي ئي سلاب اوږي دو

خداي شته دگور مي دروازه نشته دے
 خوزه راگس پيه دي فريب کني مه
 چي هواکاني ماته ور ډبوي

زړه مي درزېږي چي ئي اونه وينم
 د سميته او د نعمان مينه مي
 په خپل حسان باندې هم ماته نه شي

په خيال اوباسه ستومانى شيرينې
خه بې حجابيه دې د نمر پلوشې
ستا تصويرونه په دېوال جوړوي

د رڼې وړنځي په اسمان شوي خوري
اوس د خنک نه په تلوار راوځي
دلته د تندر غور زېږد ويره ده

اے د رنگينې لوبې مېرمنې
ته چې اوده ئې او سيلې والوزي
وېم که هندو رانه کشمير يورپو

دُ گو درونه دَ بناست بَلْبَلَه
چي دُ اوبو خاڅکي را اولي په ما
نو چار چاپېر په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلې نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينکي اووينم
په زړه کښي حان سره کم رېښمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوړي

۱۴۷

مالہ زما د سوال جواب را کرہ تہ
مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
بیا یہ وینتو وی حضاب لکوی

تا چ زما یہ لاس دستخط کرے وو
داسی شو وراں لکہ دریاب د کلی
کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
کہ زما سوی مخ تہ پام نہ کوئی
ما سرہ ہشتہ نشہ ثبوت د مینی

میخیزد و ژنی ماریگند کرمه را
تا جی میخیزد پور را را خطا کرمه نو
پور را خطا کرمه نو را خطا کرمه نو

غم نما زيبه داسي خوبه ناله دے
وہری مي حان پاندي خوارى کرے دے
خو د خدا هنر مي زده ناله شونو

دغه احساس به به ځا اوري ما
پيغلي ځي هي هم تندي کوي
وايم که ماته سلامونه کوي

اوس که زه مرمه خو خوابه به وېشم
يوې کمزوري د انار اوځي نن
يو زور اور طوفان په شا تمبوو

نن مې جوړ بله خودکشي اوکړه
ستا لويې نه چې مفلر جوړ شولو
زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به ترېنه څنگه اوځي
د بېدارۍ نغمه چې وايي زه
زما د قام زلمي په خوب اوده شي

د کانو بنار دے گوری پام به کوی
بیا به خیل خان راتو لولے نه شم
ستا د سنگار آینه ماتہ نه شی

دا خیل بنکاری فطرت به ما رو بوی
چرتہ چي اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسی منہی وہم

گوتی به مروپی بیا، خوہے به نه وی
زما رقیب د اوچی دم دے گوری
وہ لوکی یہ فاصلہ ترے اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
که د تخلیق شعور بخښي نه لري
نو چرکه ولي په هاڅو ناسته وي

د موسمونو جېب اوخوړې جوړه
د ښار پخه بڼګله چې ته پرېږدي او
د کلي شاپه کور ته ترې کډه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوږدېدل

د کانو بنار دے گوری پام به کوی
بیا به خیل خان راتو لولے نه شم
ستاد سنکار آینه ماتہ نه شی

دا خیل بنکاری قطرت به ما دوبوی
چرتہ چی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسی منہی وہم

گوتی به مروپی بیا 'خوہے به نه وی
زما رقیب د اوچی دم دے گوری
وہ لولکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندېښنو مېوه ده
که د تخليق شعور بڼې ته لري
نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د موسمونو جیب اوخوړې جوړ
د ښار پخه بڼګله چې ته پرېږدي او
د کلي شاړ کور ته ترې کړه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

له دي ولسونونه بهر راوځه
 لا که خبرې ئې زده کړې نه دي
 د خارونې مخوکه مه پرېکوه

چې په خټکل کښې په ماشپه راغله نو
 سپوږمۍ د اوتو مېنځ کښې ځای ته کړلو
 ځان ته د چاسترگې راښادې کړمه

خدا ښه زما دغه مطلب خوښه وو
 ما چې درياد کړو د شکرېو امېل
 په تا نرۍ نرۍ خوله راغله

ستا صحت کڻي مي خيل خان کانڙه ڪرو
لاس کڻي مي هڻي نشتا شيريني زما
تا له هجري له ڪوي راورمه زه

ستا سادگي مي ٿري . لبوني
ته له هغوي نه دڦر طمع ڪوي
ڇوڪ چي مدام ڪلي کڻي سڀي جنگوي

د انتظار سڀي قيامت وي ڪئي
زه داسي خاڻڪي خاڻڪي ويلي شومه
لڪه ڪلاب چي ڇوڪر په اور اونيبي

چې ۱ زما دپاره کور پرېځي وو
۱ لېونی دومره ښه وده شوه چې
زما کتاب په کبابي خرڅوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
وخت په يوه ځي زه په بله ځمکه

نن يو بوجا ته ايسني اوويږل
ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
اوس هم د پېغلو په خندا تيروي

مونڊ د صحرافرب کښي ژوند تېرو
خاوري سمون او خوري کارونه زمونږ
ناست يو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زياته کوو مونږ
واوړه د امن پاه فرب کښي ورکه
مونږه د باز مښو کي نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپوري ته
پازه ئي مراوي کړي د نس پلوشي
پېغلي زمونږ د مني پلانت غوندي دي

بنکاره کوم ئی د حوانی رنگونه
 زه د فطرت ناوی د لاسه نیسم
 او په دولی کښی ئی د خیال کښوم

شیرینی گرحم د کالام لارو کښی
 چی ستا د ژوند غږی رایادی شي نو
 د گورو اونو بڼی کښی اور واغلمه

اومنه سربه دی د خپو لاندی کړم
 په هڅه فریب کښی راگېرېږم
 زه د مارانو نسل بڼه پېژنم

که یو خو ورځي وي برداشتا به کړم
زه د ومره لويه سينه هم نه لرم
چې تل به ستا ماشوم له پير وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تله وم
خو چې د مور اوښکې رايادي شوې
توبه مې اوويسته واپس راغله

لار پکښې نه مومي د نمر پلوشي
تازه هوا پکښې بښي نه لگي
د ژوند په داسې تانخاني کښې اوسو

زما په تشو کتو اور لمبه شې
خو هاغه دخت کښې د پښتو چرتو وي
د تبار درزيان پې درله ناپ اخلي

د ابادۍ پکښې درک نه نكي
د شرمخانو اوازونه اورم
په ما په داسې خاټې کښې شپه راغله

اوس زه د کلي په ناموس باندې مرم
ما پې مې لور ښکل کړه په دواړو مخو
يو د رڼا سېلاب کښې ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د ښاښتو تو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخه توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د ځان سره وړي

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بدې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اوځلي

ههڻ پابندي ۾ ڇي پنه تانه ٿي ٿي
مڃي ڪنهن هروڙي راوتائي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منهنجي ته ما سره مينه ڪوي
خوزه دي بيا هم خيلو نه شم
ستاسو د ڪور چار دي واري نشه دے

ههڻ آزادي راته حاصل نه شوي
وضاحتون ڪنهن موڙون ٿيڻ شولو
مون نه پنه يو بل اعتماد نه ڪوڙو

پيڻي ويٺل خيلو همزولو ته نن
چي د بڻڪاري د سترگو شمع مڙه شي
هله پيه خيل پالنگ ڪيئي خوب اوکڙو

ته د ڪاڻي يوه ساده پيڻه ٿي
زه خوشحال ٻڌم چي نزدي رائجي خو
هه! د بابا پوزه دي مه پريڪوه

د بڻار مير مني ته خبر ٿي ڪه نه
د يو مزدور ستر ٿي ستومانه وجود
خو مڙه دمه شي چي ستا ڪور اوڻي

چي منڊي تر پي مي د ژوند ستر پي کړي
سترگو ته ستا تصوير را وړاندې کړمه
زه د وختونو له چکر نه اوځم

اوس زه پخپله په ځان شک کومه
ټول راته وايي بد عمله ي ته
ميني زما د مې ګونه وړانه کړه

ما دې په سر لوي دعوي کړې وي
خو تا زما د لاسه لاس راښکلو
اوس زه په کوم تاخ کښې هاګي واپيوم

په شرق دې اولگې رسمونه د بنار
چې د کسري کړکې مې بېرته کړله
ما د هوسۍ کتې کښې مېلواولیده

خومره بسياره د د درياب د مينې
وېم که ما تخت د سلېمان قبضه کړو
پېغلې چې تا ماله تېاڼي راکړله

د يوې پېغلې بې وسې مې وژني
تسده ماتېږي نه زما د نظر
ناوې که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيږي زما
د ژوند له خپل نه مې باور پاسوي
ستا په کښو کښې چې کلاب مړوي شي

د هر سپرلي د موسېدونه غځيږي
موږن د نغږ د اونیو کړ کړه وو
ددې سرک غاړې خالي ولې شوي

بوج چې دې لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرکې اواز نه کوي
ته د تخلیق عذاب زغملې نه شي

واورہ راغلی چي ساخنہ لہ ئي تہ
 سترگي لہ تانہ حُکہ نہ اوباسم
 چي دغہ سترگي دي ويستل غواپہ

زر دہ چي شاپي شي جبري د کلي
 اوس کہ زلمي چرتہ يوحائے اوينم
 خيلہ درنہ او د بل سپکہ وائي

سرتوري مہ راحہ زمونن کلي تہ
 تا چي پہ کومہ زمکہ خپہ اينجي دہ
 ھلتہ د خلقونہ جامي اوتي دي

د مرگ په خوله باندې د ژوند زېږدے
 هلته چې ستا سره انګې اوبو شو
 دلته د کانونه شغلي او وځي

د ښار ټي حسه مرمړيني پېغلي
 کله چې ستا بدن خوله اونيښي
 وېم که څوک بټ د سومات لاسوي

يوې ښارۍ راته سګوکيني ويږل
 تاته زمونږه د ژوند پته نشته
 هره د ښار جيني خرابه نه وي

د سمنډر چپې شماری دي چا
زما د غم مانه تپوس مه کوه
چرتنه حساب کتاب کښې تېر نه وځي

اوخاندي ماته، لېونی اوواځي
حان د ژوندون سختی نه ځکه نېسم
د غره لمنه کښې چينې را اوځي

د احساساتو ژبه مه ګوښګوه
د خوشحالو اظهار د حان دپاره
دا ګډاګانې ضروري نه ګڼي

حُان مې د ژوند پيښره کښې بند ليدلو
چې د وجدات دروازه بهرته شوله
ما د زرگونو کالو لار سر کړله

څنگه به حق د چارالاندې کړمه
ما د رېښ کاهي د پايو منډه کښې
د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
گوره چاپېره اذانونه کښې
خو د خپل خاڼۍ نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راوړمه وږم کوي
 تا پچې د سود په مال خبرات کړې ده
 په ماحرام شه، د خنزیر غوښه شه

دسي بي حايه اندر بنو اوخوړي
 گني نو ستانه گېر چاپېر شين بي
 قلا هم تاو ده او رنهام شته ده

تبه که ستا سر ته ختلي نه ده
 پر بنده د مينې په جواب کښي به تا
 دخپل کاکا زوے ته کښل نه کول

اُف خه ټپه ټپه شينينه وائي
 د هايکو خوئي جواب نشته ده
 څوک دي اظهار غوندي غزل اولکي

لهره موقع د لوبو ټوقونه وي
 کارچي وران اوکړي نو نڅري مه کوه
 لهسي نه تاله په مري غله شم

زما ناموس له هرڅه مخکې ده خو
 خپل قامت پروا دي هم اوښکړه
 دا ي په کم فرم کښي تصوير ځايوي

ما درته خیل خون در بخیلے دے خو
دومره را اووایه شیرینی زما
ته می د ژوند جواز په خه رد کوی

خه لبونتهاری خپله لاره نیسه
ته ورته مخکنې ورستو کښې خله
سپي به په تا سپي زغځی اوشلوي

چاپېره کورم او قدم اخلمه
زه د ناموسی ساتلو غم کښې مدام
تل د ښکاری د سترگو لار خارمه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
 حه که د خپل خاوند ناموس نه شوي
 بيا اخر بنحه خان ته واي په خه

ا چي له ورايه به ي زه اوليدم
 او ناگهانه به ي خوله گونگه شوه
 اوس د طوطي په شان خبري کوي

وېم که شوک ما باندې کورې وروي
 د پښتو ښځې چي اووينمه
 د ډگډگي د پاسه خپې وروي

منم زما د سوي مخ شیرینې
بېڅې په تا باندې اشرنسته خو
هل دې په لاس کښې پانې پانې شولو

يو پنجايي راته پېغور کوو چې
ا پښتنه پېغله مدام ما سره
د سيکس موضوع باندې خبرې کوي

پېغلي چې نن ستا د درشل مخي ته
ماي ژړندي دي د بکسونو پرقي
چا جوړ د خپله کوره غلا کړې ده

د کائنات د زړه درز او یمه خو
چې ستا د سترگو رڼایي تبه شي
وايم که غار کښې د تیرو بندي يم

هکوتې چې شمارمه په سوچ کښې ورک يم
شیرینې ماته لېونې مه وایه
دا خو زه ستا بې وفايي یادوم

ستا د فریب له ژوند نه مرک بشه کښم
د سمندر چپو ته هان سپارمه
خو د کاغذ کشتي کښې نه کېنمه

دَهاڻِڪو ناوِي خبره واوره
اوڻڪه زما دَبدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڦوه

شيريني رب دي په امان کني لره
ستا به دا اوبسکي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻکي خاڻکي ويلي شمه

دَ موضوعاتو لهڻي ڪم نشته خو
ستا دَ بناست لمن چي نه پر پڙدمه
په ژوند دَ ميني حکومت غوارمه

دَهر مانځه نه پس دعا غواړي دا
مات ۍ کړې ربه د دښمن لاسونه
زما جانان ته چې تاوان رسوي

واوړه د خور او لور ناموس ساتمه
بيا داسې ما باندې راپټېته نه شي
گني نېزه کښې به دې سر پورته کړم

د ښار اوبو درنه لښه او وېسته
شور چې شي ساز، په سوږه ننوځي
تا خو د سر د پاسه سر نه منه

اوس مي ٻه سترگو باندِي بنه نه لڳي
ستا حُٺڪڍلے ڀرتو غاڻي خاوري شه
دَ مَجي سرخي دي ٻه اوبو يورِي

ته جي ٻڌي ٻڌي خبري ڪوي
زما جانان زما نياز بين ٻڌيه
وڃي ٻه دواڙو مخو ٻنڪل ڪرمه تا

اوس رات ٻه خيل زخونه بناي ٿله
جي ٻه يو ٿاهي ڪڍي ڪڍي وڃي جوڙشي نو
بيا پکڻي لهر ٿوڪ ٻه غونڊر سڪو لڳي

اوس به سنگار له دُخان چرتہ دروہی
تاچی پہ کافی زما مے ویشتلو
نو ائینہ دی دکور ماتہ کپلہ

پوزہ دی پری مہ شہ دقام، لبونی
داتہ دکلی پہ دی شاپہ، لارہ
اووایہ لہر مازیگر چرتہ زغلی

دُرونہ دہری کشالی سمون وی
لن بہ دی ماتہ انتظار کپے دے
دومرہ دلوے توپ ضرورت خونہ وو

اسمان ته رسم په غورځنگ د مينې
خان راته خدايگوشاه زاده بنکاره شي
ما چي شيرينه په پندروس اولي

دغه شعور ورله ورکړې دے چا
بنکاري چي کوته په کوټري کېږدي نو
پر شي له اونونه مارغان والوئي

مادتاوان سوداخونه ده کړي
ورک چي د زلفو په څنگل کېږي شمه
د بيا ستونو خزانې اوموم

دَ بِنَا سْتُونُو خُوب کِه هَم اَووینم
دَ اَز غُکو ترخی اوبه اَو حَکمه
لَهج دَ حُوانی په خُوب وِیو کُنه شومه

دَ مورو لی جذبه دِ ستایمه زه
ته چي پردی ماشومان هم اَوویني
ستاله سینونه دَ پیو داری اوچی

دَ کور کارونه درته پند پراته دي
غریبه پیغله یی سنکار مه کوه
ستایه قسمت کښي شاه زاده نشته دَ

خه ناروا پېغله ده ماته وايي
ستا په سينه به لگوم منگولي
خو داسې کلک رانه مړوند مه نيسه

زېږېدې زېږېدې، سلکې سلکې شيريني
ما د پيشو پنجو کښې خوب ليدلو
چې شرمخانو راته خولي وازې کړې

ستاد رښتيا خبر و تاب نه لرم
نور درله مخې له درتلي نه شمه
زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوچ تار به ستاپه بدن پاتي نه کړي
 خومره ويرېږي په حان خورم خودې نه
 يو خوشبېي کپته شېبې دي بهر

مينه رښتيا د بدن وينه اوڅکي
 لاسته کور مخي ته ناست نه و مه
 زړه مي ستومان خپي مي مېږي مېږي شوي

خه لښتيني مخي دي ورک شه زغله
 ا د چينار چينار قامت مېرمنه
 تا په کښو کښي او نژانده نکړي

زُهْ تَقْدَس دَمِينِي نَهْ رَدِ كُوم
خوما چي چا باندِي باورِ كپے دے
هغه مي سترِ گونہ رانجہ اوپري دي

بُت دَ رَنگُونو زما نہ دے پکار
زُهْ پيہ ستاينہ دَ کھلِ تَحْهُ اوکرمہ
چي خوشبوياني رانہ لارِ بدلوي

تورو چو راکبني شي پرِ نجي دي
اوس چي اوڀر دَ بانہ رابرند شي پيہ ما
زما بدن باندِي ويستہ اودروي

خاندی خوابه خوابه را کوری مدام
دوه قاتلانی دی راخی راپی
حان له دچاپه توره سرغوشه کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
داسی راتول راتول تقسیم شومه زه
لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
چیره که اونه د صبرا مگوره ده
د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
چی ستا پیه مخی، زما پیه زره مہشتہ وو
اووایہ ستا د زنی خال چرتہ دے

ددي ماحول جادو کینی گہرہ نہ شہی
چی دہوا رفتار کمپنی دلی
رو رو چپی د سمندر تہزی شہی

راشہ پیه ساه ساه کینی ی ستامینہ دہ
ستا کہ باور نہ وی زما پیه ژبہ
زما د زره درزادہ غوبہ اونیسہ

اوس د سکنی مابنام تصویر جوړوم
 چي ستاخواني ته درنزدی غوندي شوا
 زه د لمبي د سر لویکے غوندي شوم

ستاد بناست خامار چیلے دے جور
 کني که زهری په تن کني نه وي
 د اباسين په خوله کني کک ولي دے

سيلي چي کلي کني راوالوتله
 چرگو وزرو کني راتول کړه پي
 ژوند د نسلونو د بقا نامه ده

خفه په خپله تنه یی نه یمه
خو ساه مې اوځي چې د کور او نه کښې
زه د مرغی څخه یوازې وینم

د اورینتېل بلاک په اوږد لان کښې
زه چې په هرې زاوې کې گورمه
د قاتلانو سترگو شیش کښې یمه

د غم چې د سړي مخ وړانوي
د یوې مور ژړا لیدلې ده ما
اوس د مرغانو پکې نه رانیسم

زما 'اواز به دي زړه ټټي اوچوي
ما په شوکېس کېنې اېخودلې نه شي
خه ډيکورېشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون پچي دي
اول دي ماته رابېره کړي او
روستو بيا راشي تا په شا تپوي

زما د مرګ نه سترګه نه رڼي خو
چې حادثې لاره کېنې او وينه
نو د جهاز نه په چترې دانګمه

لکيا وي ٻوله ورڻ ڪارونڊه ڪوي
خود جذبو ٻه ٻه ٻه نه پوهين
ماڏ رويو ٻه سره واده ڪري ڏي

زما ڪتاب ٻي جيڪي اولي
اوواڻي دا زلي به چرتا وينو
ده خو زمونڊ نه ٻي ويستي ڏي

لورڊا ڏيئي ٻه مري غلي شوه
مات ٻي سپوره ڏوڏي ڪنودله
بغلي پٺيله پراڻي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل فچی له
 بچی له منجه ترینه خان اوباسه
 چي تماشگیر د نخبی منجه نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
 دا هم زما دوه تصویرونه دي خو
 دواړو کښې هغه مناسبت نشته ده

رانه به ساه ډېره په سخته اوځي
 وژنې چي مانو د ښاښت مېرمنې
 بیا د کلونو والی مه راکوه

په شرق دې کټه او تاوان اوښکي
د کلي وږي چې پکښې اور اخلي
داسې وطن دې په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته د هر چاپه تندي گونجې دي
ژوند ته هېڅ چې د خندا وړېځي
زه د کاغذ کلونه هم ښه گڼم

اُکھ ھٻام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
ٻول ۾ دِ مینِ دِ آسمان ستوری دِ

دِ لوئے قدرتِ مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ ۾ نہ وہ جرمِ خو دے
دِ خپلی مور غابنِ شہید کرے دے ما

رانہ غزوہ دِ بدر ھیرہ نہ دہ
کہ اُخري ساکافي ھم اخلامہ
زہ بہ دِ خدا ئے لار کبني جھاد کومہ

زہ خبرہ پمخ نہم خوشہ اوکرمہ
ستاپہ لاسونو کنبی چنبی اونشی
پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
خبر کہ می بنجہ پہ مزاج نہ رسی
زہ خو لا مور ہم پش ندلے نہم

زہ دخیل قام دانشوران پش نم
زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
اود سگریہ نہ بہ لوکی پورہ کوی

۱۹۴

درته چي کورم د خالونو په داج
د اوښکو زهر مې مری پر سوي
اسمان د ستورو ادبره خونه ده

کم اصلي بنځي نه دي اوساته رب
خدای شته که مړه ئي کړي خونه سمېږي
د سپي لکۍ به د چا پلار نېغه کړي

ما چاله سترگي توري کړي نه دي
پېغلي زما په لمن داغ لکوي
رانجه چي پوري کړي نو ژاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
زړه په چا سېزي د موهر مالکان
بيا به زه لفتې د چا نه نه غواړمه

دا حنی بنه د غاړې غور شي زما
سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
زه چې ماشوي لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
زما جونگره جوړ سېزي ده چا
ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
داڅه پيريان درباندي ناست دي اخر
په نيمه شپه ۷۷ ستانه چغې اوځي

حُکله زه ستاپه خوله باورنه کوم
که تاته ياد شي نازيني پېغلي
تا به ميرکا توکيني ټکي کوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري کره
سرته رسېني نه کارونه د ژوند
پېغلي راحه ۷۷ دواړه مينه اوکړو

منم خوږې اوبه دي، مخ سپوري دي
خو دي پړاوت ته د راتلونو وړاندې
وېر مې د خپله خانه اور وېستې ده

تاچې زما تصوير په مخ بڼكل كړلو
وينې مې ټول بدن كښې جوش اوهه
سمندرونه مې د خيال سپوري شو

په شوگير و باندې ستومانه يو اوس
بېکاه مو ټوله شپه خبرې اوکړې
خو پټ مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندې داغ نشته دے
دا خو سپوږمۍ خپله خواني تاسره
يوڅو ساعته امانت ايښي ده

د گوگرد پرېش دي سپوږمۍ دے بلا
ساده جينۍ اور ورته مه تنزوه
په چم کاوند کښې حربه بم او نځوي

زه ټي وښي باندې يقين نه لرم
د خپوډ لاندې به ټي زمکه خو وي
که د غريب په سر اسمان نشته دے

پُغلو سیتد ونو ته منگی مه اوری
خوک ساه لرونکی یی ډوب کړی دی جوړ
دا ځی اوبه بور بورکی جوړوی

ځی پرسېدلې مخې زما اوویني
نو په خندا اووایی ژاړې خله
راځه ځی زه درله ژبی ماته کړم

د بد نصیبو په دې وران کلي کښې
مرغان ځی جالې جوړوي شیریني
د طوفانونو علایې ښکاره شي

دَهر يو کُل دَ زړه سندرۀ يمه
د خپل احساس په درته خه وایمه
ستا د ساکانو د وړمونه ده

چې منډې ترې هنکامې جوړې شي
خوک بې گناه پکښې په سر اوکي
لارو کوڅو کې ډنډې مه کوه

تورو شپېلو نه چې لوگي پورته شي
وړمه که ورځ مې د واده ده گڼي
زما یاران ما په پالنگ خبروي

جوړ په دې کلي کې سړي نشته د
چې د چا څه زړه غواړي هاغه کوي
چرکه يانگ او وایي، چرکي ها و اچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
هان نه بېلا په فاصله پروت مه
راته نږدې نه شي میراته په شي

زه په خپل هان کې راټولېن مه نه
نن دې جوړ خوب د پېغلېتوب اولیده
ستا په بدن کې ستا جامې تنګې شوې

د حاسدانو په زړه اوږ بلوه
گورو په هرڅه چي وي غم مه کوه
اوځانده کلکه راتر غاړه وځه

دا د قيامت ورځه چي هم نه ده نو
چا جوړي زمکي ته خبري کړي دي
گني نو مياندي خپل پچي ولي خوري

ستا د پېنن پېو شرنگ چي واورمه نو
په نيمه شپه دکټه نه پاسمه زه
او د چيني غاړي له ځان رسوم

دې کښې زه يو منطق لسم نه منم
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپنې دې
که ئې په خپلو سترگو هم اووينې
د شخړې اواز پسې به غوږ نه اوړې

دنګې خواني دې د اسمان څوکه کړم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوپاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانغاړمه نه
ستا تصویرونه په کلدان کښې بډمه
خه لېونی زه په البم خه کوم

دا خوب به نه ویني چې ښکېل به شمه
له ځانګې ځانګې چې مې الوځوي
يوه مرغی يم پوره سپل به شمه

زنځير موځي، موځي زنځير اوخوږه
تعبير مې خوب، خوب مې تعبیر اوخوږه
نن دي ویتو رانه تصویر اوخوږه

راځه که ځي گڼي په مخه دې بنه
دومره مې زور په زړه کښي پاتې نه ده
چې اوس به زه تاته جوړي نښمه

په خط کښي يکي جوړي هېره دې کړم
بلا زور لې يم د مينې تبې
راشه زما دواړه وځکي اووتل

ته په خوراک کښي ولې خيال نه کوي
لاخو د شپې مياشتې هم نه دي شوي
ستا د واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خوابزه دراولم
دا ستاخواني که د صحرا تنده شي
نو زه به اونه د کجورې شمه

خه که يو خټ کړو د ژوندون حادثو
زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ویشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
څوک چې له کوره په سفر اوځي نو
بيا په مړه کچه خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
داسی بنهو کنبی اونیکی مه خُلوه
د آسمان ستوری درنه غلا اونکری

مینه تر منجه فاصلی ورکوی
چی د پسرلو په چم کنبی ساه واخلمه
ستا دیدن وږی می خان سره وږی

گتاه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
ټول عظمتونه د آسمان لاندې کړی
چی ستا رابرنه بانه و سله غورځوی

مینہ دَرون دِھرہ تیارۂ تمبوی
ستادِ نظر مسکی مسکی پلوشی
ماتہ پہ لار کنبی اور کی پر قوی

دلۂ دَوینو سِلاب ولی راشی
ددی وطن و بدمہ و بدمہ خاورۂ خو
مدام کلونہ دِچامبیل تھو کوی

تہ دَکلاب دَکل بنائست ستایہ خو
ستا (شنگی) چِی پرخہ پرخہ شی نو
دارۂ سپری درتہ پہ خپو پر پوچی

ستا اواره زلفي چي ٽڪ ورکري نو
ڊک شي له زهرو نه وجود دکھوا
بيا چي ڇوڪ ساه اخلي نو سائري اوڻي

دپر سر پنده 'جنگيالي خلق دي
اوس که له تندي مرمه مري شمه
خوزه ددي کلي اوبه نه خکمه

زه بي گناه چا سره چير نه کوم
تاکه لکي بيرة کري نه وه
نو داگرهوان به دي شلبد له نه وه

ستا د بدن خوله دي اوبه پښي
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو نه پوډر به رانه پوري نکرې

راپورته کښه چې انگن ته اوځو
راځه باران د پشکال ورپښي
که موگرمکې د بدن ماتي شي

ته خفه کښه مه شیرینې زما
که دا ژورې په ما خولې لکوي
د بدن وینه به صفا شي زما

دَ دُومرہ پُڦلو دَ زِرہ سَریمہ زہ
کہ دَ یوِ نامہ می ہم واخستہ
ستا دَ تصویر نہ بہ لبی پورۂ شی

چاسرہ وخت کوم دے چي مونز اووینی
تولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
راخہ بلبلی راتر غارہ ووخہ

دَ آسمان ستوری راتہ غوبز کُنی وائی
پہ خیلو سترگو کُنی ئی خال دے حکہ
زما پہ سپینہ لمن داغ لکوی

ما دومره بشکلي جينئ نه وه ليدئ
زه هم انسان يم اخر زره لرمه
خطا مي نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخي
خو د پښتون کور کښي پدايمه زه
د پغلو ژوند بربادوله نه شم

مينه مو نه پرېږدي د شپي تياره کښي
که د اوبو په لاسه کښي م ناست يو خو
راپسي ستوري او سپوږمۍ رازغلي

تا که ستنی کړې پلوشې د نظر
 زړه به زرغون نه کړي د ژوند فصلو
 بیا به په دې لاله باران اونه شي

ارمان په غېږ کښې د ارمان ورک شولو
 مانه د لاس کړېشو کښې حان ورک شولو
 د زړه درز پسي مې لار چرته شم

زما لباس په ما کښې تنگ خونه دے
 ژوند د نولي او د مارچنګ خونه دے
 کېږ به ترخو په دې فریب کښې یمه

د کیتوب سندرې اورېدلي دي ما
ما د غالب شاعري هم لوستې ده
ستا د یوې خندا جواب نه لري

د ژوند صحرا کېنې د بناستا میرمنې
تا چې په کومه لار دمه کړې ده
ترېنه روانې دي چېنې د مینې

د ایښي په مخ سرخې چرتې دي
چې دا شفق شفق کلونه سپرې
دا پرې هم ستا د انگو سپورې دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
پوهی نه چی دا می خه اوویل

د پښتوب مستی دی دوه نه کړي
دا خو بښي چا سره کپ نه اولي
د سمندر اوبو ته ټوپ مه وده

ماتی پسي چی جیب کښي نه لري نو
خان داسي مخکښي مخکښي هم مه کوه
کښي نو لوټ به درله مات کړمه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
 سوچ ڪڻي مِ وِ رڪه شوه دَرُوندائِينه
 زهَ چي بېدار شمه، ما خوب اوليده

حُسنِ پيه هر ماحول ڪڻي خيال ساڻي خيل
 چي فرينتو تري لاس نيوي ڪري دے
 اَ کُل مالہ دَھسپتال نرسہ دہ

سپوڊ مِ که تاخيله هاله ماتہ ڪره
 اسمان تہ وايہ لاري ڊوب جِي ڪرپي
 ستوري دَ سيند تل ڪڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيښي
کښي نوزېږه نه ې لمبي پورته شي
مور چې د ټي نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
زېږه کښي ې مينه غورځگونه کوي
او سمندر سره روان يمه زه

غاوړه پېغله خپل غرور ډوبه کړه
چې لېوني سپي غوله درواچوله
اوس ې په کېده کښي کوټري شوي دي

سرۂ لویټه دی په ما مه غورږوه
ویدېږم مانه چرته هېره نه شي
زما نظر څه سېلانه غوندي دے

گڼي اخترونه شي چاپېره له ما
د صائبي د سترگو پړي هېڅ وايي
روژه کښي سيدالابرار شو دے

ته په ماڼي کښي د جنت مېشته ي
د ناعي خندا ته پام اوکړه لب
خپل خان ته زړه کښي فرېستي پسخوي

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
نوي فتنې ترې رابرخېره نه شي
بيا چا په زمکه کېنې غنم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
ادا کوي به ټوک ددې کفاره
ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
تا د وړې کمبل کېنې او نغېسته ځان
واوره په ما تمامه شپه ورېده

«نه چي زه ورته كته نشم ، خو
مياندي كه خيال دخيل ناموس ساتي نو
بيا دي زامنو له واده نه كوي

زه درومان يوه سندره مـه
زما د ژوند په هره لار الوځي
خرخكي ، زانې ، لولكي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راښته مـه شه
خو اوس په دي كښي به څوك خه اووايي
لېوانو مات كړل د هوسو پچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگو منو
خو ٻڌي نہ سپارو طوقان تہ دڙوند
ڇوڪر دھوسي پھ اوڀرو بارنہ اوڀري

ماڇي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
لکي بيهه ڪري ڇي ما اوڀيني
ڪرسي ڪٺي تاو شي رانه ڇي واروي

هڻي به دي لاس ڪٺي برکت رانشي
د پلار پھ ڇي لکيد لے ڇي تہ
ياد ڇي سانه ڇوڪر به دي ڇي نہ کوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف د وطن
د ڪلو لخته جي راڳاره وٽه
اوس ۾ي پيه ساه ساه ڪنبي وڌي ڏي دڪل

ته دها ته غوب ڪنبي اوده ولي ۾ي
جي پيه لستو ٺهي ڪنبي ماران ساڻي نو
مجان به ستا پيه خوله ڪنبي اوبنگ ڪنبي

چا ۾ي د زره درياء ليدي نه ده
ا سازاڳي ڪر انگو ما يادوي
بڌي جي پيه تاج ڪنبي دهاوس وري

اومنه دا دږه سپره لويه ده
بيا به هم تاته د ژوند لاري نيسي
خپلو پخو سره شترېخ مه کوه

دومره په مينه مينه مه راگوره
هسي نه وړانه ترېنه سازه نه شي
بښي زما توره کښي زنگ نشته ده

د بد معاشانو ښار د غن مه کوه
که کمزوري ښایم نو مړ به مې کړي
تو پي مې حکه په چمبا ريځي ده

دشاعر چاپ کتابونه

۱. درنہا سپوری ، پښتو شاعري ، ۱۹۹۱ء
۲. ہم اُینوں کے قیدی ، اردو شاعري ، ۱۹۹۳ء
۳. سترگو کښې خوب دگور پاتې نه شو ، پښتو شاعري ، ۱۹۹۶ء
- روميے ایوارډ یافتہ چاپاکریم بخش ایوارډ ۱۹۹۶ء
۴. راتہ غوږونو کښې ټنگړې شرنگوي ، د پښتو هايکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
۵. گرفت ، اردو شاعري ، ۱۹۹۹ء
۶. کافی دگل په لاس کښې خوند نه کوي ، د پښتو هايکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
۷. اوازونه او دایري ، پښتو تنقید ، ۲۰۰۱ء
۸. په ساحل د نظر ، پښتو شاعري ، ۲۰۰۲ء
۹. ستادخوانی تصویر په خوب اودکاډ ، د پښتو هايکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ ته تیار

۱. رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پي۔ ايچ۔ ڈی مقالہ)
۲. نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
۳. هايکو او پښتنه هايکو ، تنقید و تحقیق .

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library